

دنگی آرامیند

نوشتگ

ملک محمد رمضان بلوچ، مستونگ

بلوچ آبادی کی کوئٹہ

دنگی لکھنؤ

نوشتگ :- ملک محمد رمضان بلوچ، مستونگ

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

سکھیں حق پہ بلوچی اکیڈمی کو سٹوڈنٹ

فروری ۱۹۷۶ء

... اولی بار

بلوچی اکیڈمی کو سٹوڈنٹ

... رشنگ کنوک

اسلامیہ پریس کو سٹوڈنٹ

... چھاپ جاہ

ملک محمد رمضان بلوچ

... نو شتر کنوک

۵۰۰

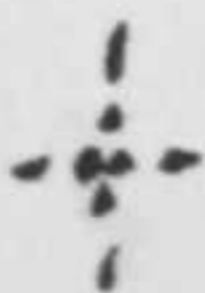
... لیکچر

۳۶

... تاک ویم

یک کلدار

... بہا ...

نام ۶

وقتی مکینیس مات بی نام و ک آ نهی و، پراتی جر، شستو،

در شتو او شپ و روش پوریات کتو مناں پڑھا ٹینت۔

محمد رمضان ملک

رووبند

۱ تاک	پیش گال	۱-
۲	گپ ورپ	۲
۵	لوئیس	۳
۷	ورگ و چپرگ	۴
۹	وسپگ	۵
۱۱	پاکی و پدگاری (صفائی)	۶
۱۲	راه گداری	۷
۱۴	مجلس و ملاقات	۸
۱۶	مسافری	۹
۱۸	سہانی و میزبانی	۱۰
۱۹	سہایگ	۱۱
۲۱	بیمار و خدمت (تیمارداری)	۱۲
۲۳	وانگ و زانگ و ہند	۱۳
۲۵	سیل و سواد	۱۴
۲۶	شادھ و مرادانی روش	۱۵
۲۸	ملک و تالود و حرمت	۱۶
۲۹	پرودہ و حیا	۱۷
۳۱	تقریبت (بزان و بیم پیدارگ)	۱۸
۳۳	دخت	۱۹
۳۴	جوانی پخت و شون	۲۰

پیش گال

انسان اوسا ہمارے من ہمیں، فرق این کہ انسان عقل ہے واثرہ انت اوسا ہمارے
اپشیا چہ ہرگ آں۔ انسان جوان وگندے غء من فرق کتہ کنت۔ بلے سا ہداری تہا
اے ٹونگ نیستیں، انسان اے شرف اللہ تعالیٰ ہے پھوالکا واتہ کہ انسان فکر جنگ
ہے گوں پھجیا فہم وزانت ہے چہ کارگپتہ کنت۔ ہمیشا پہ آہنی ہے اشرف المخلوقات گشت۔
کنہیں اوشتغیس عہد وبارگیگ ہر مرومانی نندے غ وکھڑو بنیخ ہے وڈو پیم ہے کہ مروشی
زمانہ ہے انسان گندیت تہ آہنی ہے گندے غء کیت۔ بلے ہماں دور و زمانگ ہے انسان ہے
فہم وزانت غام ات۔ چہ کہ انسان ہے عقل پختہ بیاناں شت، تہ آہنی ہے زندہ ہر تک
وینہات ہے ویم کترے غ رانی وات۔ اے عقل ہے چہ کارگرے غ ہر نتیجہ انت کہ ہماں انسان ہے
کہ شش کام جمپگ ہے توان نہ ات۔ نین ولی عقل ہے زور ہے نہ ایو کھا نیل پچیں آسمان ہے
بلے مگوازیں پنہاتاں بال کنگ ہے انت۔ بلکن ہے من خلا وفضا ہے دت گھڑیں سیدگاں
ولی دیم دیگیٹیں۔

انسان ہے ہمیں اڑ پے وڈیں فہم وزانت اودیم جزگی اودبونا کی ہے منفزلاں جنگ ہے
باوجود ہماں وخت ہے داں، جو این انسان گشا شتہ نہ کنت۔ داکھو داں کہ آں ہماں جو این
ازکان دعاوتانی مالک مہر بیت۔ ہوانکہ پہ انسان ہے بازالمی انت۔

انسان ولی تہ دعاوت ہے وروء یک ہند زیند گوازیگ ہے پہ باڑاٹیں۔ بلے آں
اے زیند ہے ہماں وخت ہے گوں جو این داجہر او پر ایمنیں ڈول ہے گوازینت کنت۔ چہ کہ
آں ہماں دڑا ہی عاداتاں چہ پیمہ بیت اودانہانی سراع عمل کنت۔ ہماں کہ مذہب۔ تانوں۔ اخلاق
اودراجی زیند ہے آہنی ہے سراسر پھر نیپتہ کنت۔

مروشی تعلیم ہے ضرورت ہے ہلا گشتیں سوس کتی ہے اورگیں بلے ایشیا گوجیگ ہے ایدی

سک المی انت کہ ہاں باسک و بانتر لانی سسرا کہ آیو خیس زمانہ و ذمہ واریانی سنگ
بار کھنگلی انت۔ آں جو ایئیں عادت و ارکاناں چہ وی جوان جوانی و پٹہ بہ بنت،
آہنی و وجود پہ ملک و قوم و چہ و برکت و درجہ و برسیت۔

جو ایئیں عادتوں بایدیں کہ چہ کساں وری و براں در کسانی و پٹہ کنگ بہ بیت،
ہاں عادت کہ چہ در کسانی و انسان و دل و جہ جنت۔ ہاں ورا ہیں جمار ہر جا و برقرار

اے گونڈ میں کتاب ہیں مقصد و مراد و پٹہ لکھی تہ کہ ایشیا من ہاں ورا ہیں ملو
سہندی او جو ایئیں عادت و ارکان، گوں آسانیں زبان و نوشتہ کنے جیتہ کنت۔

انی سسرا کہ عمل کنگ و چہ انسان نہ الیو کھاوتی الیوک و الیو کین زیند و بر ہر ہنیتہ کنت۔
چشیں انسان و شمار دنیاٹے یخ تمند میں قومانی متہادی بتیہ کنت۔

اے کتاب کسانیں چکاں او نوخ و انند ہیں در ناں بز ان و ویناں پہ یک ہر
مذہ مند بیتہ کنت۔

محمد رمضان ملک۔

۱۵ مئی ۱۹۷۲ء ————— در پتر ہنگلی "ساربان" مستونگ

گپ ورپ

گپ ورپ اد ٹھونک و توار ء چہ انسان پمجہ آرگ
بیت، ا غ ء آہنی ء گپت گودش دنم اد ولا
جہاٹینو ک انت تہ ہر کس چشیں انسان ء

جوائیں آدمی لیکیت۔ بے ہاں کس کہ گوں چہاٹ ٹھونک کنت یا بدگونی ء چہ کار گپت
یا کہ آہنی ء گپت دگزار ء بھیر مٹی آں پسند نیٹ، تہ چشیں انسان ء کس پسند
مکنت۔

اللہ تعالیٰ ء وتی پاکین کلام ء فرما نترہ کہ و قسولوا للناس حسنا“ بزاں ہر کس
ء گوں گوں جوائیں ڈولے ء ٹھونک کنت، ٹھونک و توار اد گپت دگزار ء و پل ء جہلا
د انگیں دودو بر بید گانی خیال وارگ بازالمی انت۔

ہر یک ء گوروشنیں دیم اد کنڈگیں و ناگپت دگزار کنگ باید انت، اد چشیں
ٹونک و توار اچہ دتا پہر بزرگ سک المی انت دہا ہی ء چہ کہ اشکنوک ء درنج دارمان
برسیت۔

گپت گوتے دخت ء دومی براسند غ یو منصب و مرتبہ او عمر دجی ء لحاظ دارگ ری
بازالمی این، ٹونک اکھر کنگ بایدین ہمانکہ المی ہیبت۔ بے موجیں او بے ناڈ ہی گپت
گودتا ء پہر بزرگ سک لگی یٹن، ا غ کسے تہل ٹونک کنت تہ آہنی ء گوں سک دجیرت
ء اشکنگ او شرامنت ء داترہ ء ماں جواب دیگ بہ بیت۔

جنگ و میٹراوزاں بارانی ء دتا پہر بزرگ بایدین۔ اے اشراٹیں مردمانی کار نہ
این۔ ا غ کسے زاں دیوک ء جواب د ماں زاں دات۔ نہ گڑا د دنیانی تہا چھے فرق
پشت لکھیت۔ ؟

گپت و گوچشیں زمین توار اماں کنگ بیت کہ سجوٹین ٹونک جوائیں طریقہ ء گوں
اشکنگ بہ بیت۔ نہ چہاٹ ء گوگپ ورپ جنگ بہ بیت نہ اکھر جہلیں توار اد نہ اکھر
تیز کہ کس پہرہ بیتہ مہ کنت۔ اد اشکنوک ء گوشگ کپت کہ واجہ د چھے گوشتہ ؟
ناپہیں ادنا داندہیں مردماں گوگپت و گوکنگ ء پہر نہیں احتیاط ء ضرورت

انت، گیشتر اشکنگ او کیتیں جواب دیگ بہ بیت، بلے ایشی ۽ مطلب ابدی نیستیں کہ
 چھو کہ گپت و گوتے موقہ بہ بیت تہاں وخت ۽ مردم خاموش بہ بندیت۔
 گپت و گوتے دیل ۽ وتی ٹونک و توار ۽ بھیر ۽ لحاظ وارگ سک المی انت۔ بازہاں
 ٹونک تہ گندگ نہ بیت بلے گشوک ۽ بھیر دیمی مردم ۽ توریت چشیں گپت و گزار ۽ چہ
 بچک باز المی انت۔

چھو کہ یک چھی گرگ بیت۔ یادیک، ادب ۽ بہر حال دیم ۽ وارگ کرزیت۔ وختیک
 مردم یک چھی بگیرت۔ تہ مہربانی اد شکر مہ الما بگشیت!

دختیک د مردم و ت موت ۽ ٹونک ۽ بنیت تہ نیام ۽ دخل و یک مہ بیت۔ اغ
 ضرورت بہ بیت تہ چھی و گشگ ۽ چہ پیش ۽ ہا ہاں چہ موکل گرگ بہ بیت۔ اودتی
 حبر ۽ کیں لوزاں گو پھتیا جو این طریقہ ۽ گو گشگ بہ بیت۔ ہے رنگ ۽ اگر ماں کچری
 ۽ کس ۽ ٹونک ۽ وکننگ الما بیت تہ کندگین وپ ۽ گشگ کرزیت کہ تھی قطع کلام
 بیت بلے مناسب ایشیں کہ چھو کہ وہی وتی ٹونک ۽ اسر بکنت۔ تہ گتر اوتی ٹونک
 رائی دیگ بہ بیت۔

زالکار اود مروانی ٹونک ۽ بھیر ۽ ماں فرق ۽ بیت۔ مرواں باید نہ انت کہ زالکاری
 بھیر ۽ من گپ بہ جنت ہے وڑ ۽ زالکاراں وہی مناسب این کہ مروانی ڈول ۽ اختیار
 مکنت۔

گپ و رپ ۽ ویل ۽ آگہ یک ٹونک کندگ ۽ بہ بیت، تہ ٹھو خٹنگ ۽ بدلہ
 کندگ ۽ تھی بھیر اختیار کنگ بہ بیت۔

ٹونک و توار ۽ وخت ۽ ایدی کندگ کرزیت کہ لف اشکنوک ۽ سرامہ کپیت۔
 اے چھی بیتہ کنت۔ چھو کہ انسان تیز او بلند تواریں گپ و رپ ۽ دتا بہ پھرنی!
 کسے ۽ لپت ۽ آہنی ۽ کلامہ کنت۔ چھے کہ چشیں ٹونک یا تہ چھلی بیت، یا
 وروگ، گتر اہاں ٹونک کہ یک مردم کسے ۽ ویا گوشہ مکنت۔ تہ پس پشت ہاں
 ٹونک ۽ کنگ پہک غیبت ۽ تہاں اشمار بیت۔

ایغ کے توار کنت - تہ توار کنوک بر وحی و عمر او منصب و مرتبہ و لمحاظ دروگ
 او آہنی و جواب دیک المی انت، جی، ارشاد، بگش، آنگاں، ایوک و ہوگشنگ
 شرنہ این۔

اگہ مزینیں نرم ٹونک و توار و نبت - تہ ادب او خاموشی و گو آہانی ٹونک اشکنگ
 کر زنت، پچھے کس نہیں برامندگ مزینیں سن رسیدہیں مردمانی گپت و گو و چہ بازیں
 جوائیں عادت پیل کتہ کنت ؟

لوسیں

انسان و زیبائی گوں لوسیاں بے لوسیں و زندگی مراد
 ولیک ایشیں کہ مومانی بدلی سدی و چہ و تار کسینگ بہ

بیت - ہمیں سبب این کہ ماں زمستان و گرین او گرہ مانگ و زمین بران بندیک
 و جرد پوشاک گوارا کھنے جیت۔

لوسیں انسان و صحت و تندرستی سرادی اثر پھر پنیت، بے لوسیں ٹور سیر
 بہاد الدین لی یا کہ کم قیمتیں - بے آہنی و پاک و پلکار بیک المی، مین - پچھے کہ گندگیں او
 شتگیں لوسیں یکے تہ بازیں بیماری پیدا کنت۔ اور بھی کس ماں ست و دیوان و
 آہنی گور و کیب و نندک پسند نہ کنت۔

مروان، بایدیں کہ بجی جرائی لوسیں گوارا کناں - بجی میں جرائی یک مزینیں فامدگ
 تہ ایشیں کہ مردم و آہنی و ازگی بیک و بلد کل کپیت - رنگ پانگیں جرنالار
 زیب دنت پیشیں ہامگ دمر مگساں چہ و نا پھریندگ المی میں ہمالہنی کہ حازگی بیک
 انسان و راکل مہ کپیت۔ ؟

ہمان جبر کہ انسان و بدن و گوئلہ پوست بہ بنت ہمالہاں دوہی او سیمی ہر شہ
 بدل کنگ کر نہیت جھوک گنجی ادتھی، زمستان و پتہگ و او مان گرامیک پتہ
 و من و دوار جبر سٹائینگ بہ نہت لوسیں ہر درکت و اے زانک کر نہیت کہ
 جواں پتہ کا عازگی کنگ مہ بیت - کہ چہ گد شور وک و شور ونگ و تونیق نیستیں،

پہچشیں نیتگارین مردمان بایدین کہ وتی جہاں وت لبثوداں،

چت و تنگ لویں، بایدین کہ گوراکنگ مرہ بیت۔ کسانیں چکانی لویں، بایدین
کہ پھلہ بہ بیت تاکہ چکانی بدن و جسم بن و ردوم جت بکنت۔ پنچھو بایدین کہ شغہ لویں
روش بر لویں و متقابلہ و چھن۔ و کثرتک بہ بیت۔ چھشیں لویں و چہ و تا پھر ہونگ سک
المی انت ہا ہی و چہ کہ انسان و سن آکر پھو کڑا و دڑائی سا پھو لہی، ہے رنگ و چھشیں لویں
دی بایدین کہ مہی، ہمانکہ پشت و گوں ڈھارا گھری۔

گر مایگ و موسم و لویں بایدین کہ چھشیں بی ہمانکہ چند و چوستہ گنت لویں
بایدین کہ وتی حیثیت و مہ و سابق بہ بیت بلچے کہ وتی حیثیت و چہ بڑ زبال کنوک مدام نقصان
گذنت، گڑالیشی و چہ انسان و شان و شرف زیات بیگ و ہندابے شان و شرف
ہیت، گر مایگ و عید و سبب و جہر و جلد حازگی نبت چھشیں حازگی جہاں بایدین کہ باز
روش پھرگ مرہ بیت۔ انسان و پھو ایرکھا پاک و پکار ہامگانی پرشگ کافی نیستیں
آنہاوی ہمہ گندگی و نا پاک و نگاہ وارگ وی باز المی این۔

دنا جہاں مدام پاک و پکار وارگ و پھو اے سکہ المی این، کہ انسان ہازار
کوچکان، گوں شہ و داری و بگرویت۔ چہ و نر و لور و دنا بچا نیسی، پخواگ ماں بازار دوگ
تیز تپاری موٹل و آیلن و گندی تہ مہوم، بایدین کہ و تا سٹرک و یک کبھی و بہ کنت تاکہ آں وگ
سٹرک و کبھ کبھ گب۔ بلچ و ترمب لویں و سرامہ کپنت، جہاں بایدین کہ خاک و بلچ و گوں
سبب و گوازی نہ کنت، لوگ بی ٹوریکہ اسکول و مدرسہ چھو کہ لکھ و پڑھ و پھو
زندگی کپیت، تہ البتہ و حاص خیاں واری کہ سس و ترمب جہانی سرامہ کپنت اے باز
گندگہیں، عادت و کہ انسان پشگ و چو لور و آستونک یاراض و گوں وتی نویر و پاک
بکنت، چھشیں بدین عادت و چہ انسان و بایدین کہ دتا بہ رکھی، جہانی تاگ و پکار
وارگ و پھو دستانی مدام پاک و پکار بیگ سکہ المی این پکھے کہ اے گندگ و
آکر ہمالانی و کہ برست پاک، نہ انت۔ آنہانی پورشاگ جلد حازگ نبت۔ شغہ و دگ
و اری و متا بینگ او بڑا گوں کلی و زچک بہ نبت اداے حاورا نگاہ وارگ بہ
بیت، کہ جہانی تہا کر پخ مہ کپنت گر مین بزاں پٹری مین جہاں بایدین کہ ہر و شغہ

خنگ : بیت -

درگ چرگ

ماں دینا یا انسان ہو در ہیں جہد کو شش
اوتک و تاج پیشکانیں کہ آن پہ زتا ادوتی
چکاں روزی پیدا بکنت کچھے کہ دیکھے در ہیں

کارخانہ ہمیں چڑھ پڑا روتب و پاؤں سر نینگ ہوسرا قائم دیر صحت

دست راستی و پہ ہر سادہ ارادہ درگ دور دن ہر ضرورت ایسا - انسان و در چہرہ پہ جو نہیں
دودانی نشوونما ہی برکتہ - ہاں کار مردکنگ و گوں کہ انسان ملوک مہذب لینگ بیت، درگ
درون با دیدیں کہ پاک و پلکار بہ بیت سترنگیں او باز روشانی کپتکیں درون، با دیدیں
کہ درگ مرہ بیت، ماں لوگ و ہر چھی کہ لپنگ بہ بیت - با دیدیں انسان آہنی و گوں سہرہ
شکر و وارثت - اجایا یئیں را یاد نامنا سہیں، او ایدی سک نامنا سہیں حاو و رچہ کہ
انسان ہماں چھی و بلوسٹیت ہمانکہ ماں لوگ و سر جو نہینتیں - سوارگ درام دست
ہوسرا کنگ بہ بیت، ناوقت او داردار درگ صحت و پہ الما خرابیں، ہے رنگ و
سیرادرگ دی جوان نہ، ہیں، یک اور زمبانی دانی طلب لی کہ انسان، دست چہ درون
و بکشی - و زور درگ و چہ پیش و اماوتی شودگ بہ نبت بلے آہناں پاک کنگ مرہ
بیت - البت درگ و درون نوش جان کنگ و گند دست گوں صابون و شودگ اور خوب
غلغلہ کنگ بہ بیت، درون و من دست سک کنگ و چہ پیش و لسم اللہ الرحمن
الرحیم پڑھک کر زیت - ہے رنگ و و درون و گند اللہ تالی و شکران او کنگ
بہ بیت نغن مردم راسینیں دست و گوں، درگ بہ بیت او کسائیں کسائیں زب
گرگ بہ نبت او آہناں و نمان و گوں جوان و رنگ و گند بیدگ بہ بیت - نغن و
درگ و وخت و ایش و لحاظ الما وارک بہ بیت کہ رپ و توار کس و گوشاں پسی -
ہیران لگہ جتا بہ بیت بہ مردم ہر بندے و چہ کہ لوٹی، وارثت، بلے اگہ کند و رو
مراد ہی ری نشتی و نبت ارنا رشت یک ہیران و من لی گڑا انسان و لائق ہیں کہ
وتی و بجا چہ وارثت، دعوت و آسن انسان و اگر ایو کیں ہیران و درگی کسی تہ با دیدیں

کہ اکھر طعام زبیری کہ پشت مہ کپیت او چھو طعام لچک مہ بہ بدت۔ دسترخوان ء اگر یک
 چھی دیر کیتی ء بی نہ آہنی ء زیرگ ء پہ دستاں و راج کنگ ء ہندا بایدیں کہ انسان
 دتی کیب ء نندو کیں براسندگ ء بگشتی کہ آن ہمان چھی ء آگ ء بکنت، ہڈو پوست او
 چشیں تھی چشیاں پہ بایدیں کہ ایوکیں ہیران ء بہ بیت۔ اگر دسترخوان سرا چشیں
 ہیران ء مہ بیت، تہ اے صورت ء انسان ء بایدیں کہ ہڈو تھی چھی آن دتی تھالی ہ
 کناگ ء ایر کنا ناں بردت او ایشان انگو انگو در مہ دات۔ نارشت ہموڈ دانگانی
 سرا چہ دپ ء چہ نینگ باز فراہیں عادت ہ۔ زمبہ ہ دوست ہ بدلہ۔ دپ ء گ
 گم دی جوان نہ ایں۔ دسترخوان سرا اگر تھی کس ہ دی بی تہ ہماں دخت ء چہ
 دسترخوان ء کڈو بیک کہ زیت چھو کہ کل کڈو بان۔ دشیں چھی مدام ورد ہ گڈو
 سراں ورگ بہ بیت۔ گر مین طعام ء چہ دپ ء ہف ہف چھو کو دیگ ہ ہندا بایدیں
 کہ مردم ساعت ددو، دوار بکنت۔ وڈو داری ء آگ کلگ، یا سچا ننگ ء گپرت تہ
 بایدیں کہ انسان دیم پشت ء تر سینی، اروپ و پونز ہ سرا بایدیں کہ مال ایر بکنت۔
 اگر یک چھی چہ دپ و پونز انسان ہ دست یا جرائی سرا بکھی تہ بایدیں کہ انسان ہائی
 ء چہ وگراں ابدی ء صاف بکنت۔

ورگ ہ ددواں ء بایدیں کہ کیتی آپ تنگ بہ بیت۔ ورگ ء چہ نیم کلاک
 پیش ء آف ہ تنگ، گثرن ء زیات کنت۔ ہمیں ڈولا وڈو داری ء نیم کلاک ء کلاک
 کہ آپ تنگ بہ بیت۔ ادگلاس دکہ ء ایک کش ء ورگ ہ بدلہ۔ ستے ساہی ہ
 تنگ بہ بیت۔ بلے ہ ساہی سرا کلاس یا تاس ء چہ دپ ء جتا کنگ بہ بیت۔ تاک
 ساہی وگوات کلاس یا تاس ہ تہا مہ بدت۔ کلاس و تاس ء چھوں بگرت کہ نارشت آہماں
 مان نیلے ؟ کلاس یا تاس ء ورگ ء کچا پر مہ کنت، اونے آہنی ء باز ہڈو، وڈو دان
 ہ دخت ء جوان نہ ایشیں کہ حبیبی دست ء گڈو کلاس و تاس ریز چی اوڑ ستیں دست
 ہ پنجگ ہ پشت ہ بدت ء گوں نورشس جان کنجی۔ اوشتا نگی ء دی آہانی تنگ جوان
 نہ ایں۔

درگ و درون، مردم مدام پاک و پلکارین ہندا نوش جان بکنت، دتر لوڑ و
 دیا یا ماں دگ و بازارا بزرگ و جزگی و درگ کس و دلشس نہ سیت۔
 اگر دعوت و سراروگی بیت۔ تہ وخت سرار دگ مہ شمشی۔ و رگ و من
 اشتاپ کنگ دی جوان نیستیں چھو کہ تھی سنگت و رگ رانی و بیان تہ گڈا تو دلی سہم اللہ
 کسوں، ایشی و چہ پیشس و نہ !

دسپگت

اللہ تعالیٰ و روش پہ کار و گزران و ادشف و پہ آلام و
 پیدا کتہ، دراپیں روش و کار و گزران و چہ کہ انسان
 مانگ بیت۔ ہاں چہ دسپگ و دیر بیت او انسان دی

روش و کار و بارا پہ و تانوک سراں تیار گندیت و شیش و صہاد ہر کس و دوست بیت۔ بلے
 دسپگ و دتی و تی ایو کس دروان۔

شف و جلد و سپگ او صہب و مہالہ بچا، آہگ باز جو این عادت ہر شف و در ہر
 وان، جاگک او صہب و روش ٹک و گڈھاگ بگ و چہ سستی او کا ہلی پیدا بیت، دسپگ
 و پہ اے الما نیستیں کہ نپاد ہر و بھر تہمتی بہ بیت۔ البت نپاد ہر پاک و پلکار بگ سک
 اللہ یٰسین۔

شف و نویں ضروری این کہ کشادہ بہ بیت۔ بے چھوں دی نہ بیت۔ کہ من و صاد
 و پارچہ بہ بیت۔ ہے رنگ و رنگ و گون و سپگ، خاص طور گر مایک و موسم و جوان
 نہ این، چھو کہ راست و سپگ جوان نہ این ہے رنگ و لاپ و سر او دی و سپگ شہر لیکگ
 نہ بیت۔ پچھے کہ ایشا چہ یکے تہ انسان بمبا کیں، دتر سو کیں و صاد او گندیت او وہی انسان
 خراٹاں جنت۔ ہا نانی سبب و چہ کہ کیب دگور و دسپو کین مردم بہزار بیت۔

چھو کہ بچاد پچ کنگ و دسپگ جوان نہ این۔ ہیں و ڈو بچاد رارجی و دسپگ و
 خرا ہیں عادت شمار بیت۔ دسپگ و دخت و سر و پیرا نہ مین سر جہ الما ایرا نہ ہر
 او بچہ مدام و جہر و لحاظ کنگ کہ زیت کہ دسپگ و دخت انسان و سر قطب پلوا و بچاد
 نہ بارانیت۔ شف دتیر روشانی دمن و سپگ و چہ انسان و شیش و صہاد ہر

گیرت ہوو اکہ شہر شور مرہ بیت، دیم ماں لیف، ء کنگ و سپگ دی جوان نہ ایں بچھے کر
 چوں انسان تازگیں گوٹ ء چہ زہم بنیت، و سگ ء چہ پیشہ و با بید ایں کہ انسان تلو و راہیں روش و کنگیں
 کارانی ہائزگی ء بگیت اوچھو کہ یک بے موبیں اذنا ہر دگیں کارا نہی و دہیا کے تہ چہ پیشیں ہڈیں
 کار و کنگ ء چہ توبہ بکنت۔

وسپگ و دخت ء ہایدیں کہ انسان ء خیالات نیک و پاک بہ نبت، اوچھو کہ اسان
 چہ دھاوا پھاو بیٹے تہ کلان ساری ء اللہ تعالیٰ برنام ء مگیرٹ۔ او لوگ و مردمانی سرا
 سلام پھرینیت، ہے رنگ و شف ء و سپگ ء چہ پیشیں ء کلان شف و خیر گنگ دی،
 جو انیں و روانی تہا شامل این۔

داب گپنگین مردم ء بڑ زین توارجنگ او پھاو کنگ دی جوان نیتیں ہے ڈرا
 نے یک بارگی لیف یا چادر دھاوا مردم ء سراج چنگ جوانیں، بازیں مردم۔ دھاو کپنگیں
 مردمان سراساڑتین آپ و زرنرت اسے جو این عادت نیتیں، آگہ دھاو شنگین انسان
 ء کھر و کنگ المابہ بیت، تہ آرام او نجت ء گوا نہی ء سارا من آر جی۔
 شف ء چہ دھاوا پھاو آیک دآپ تنک او پھاو سپگ انسان و سده ء خراب
 کنت، و سپگ ء چہ ساری ء اگر مردم آپ بہ تنگیت او پیشاب کتو و سپت تہ چشیں
 مردم شب بوار وار پھاو آیک ء چہ پک چٹیت۔

کسانیں چھو روچکاں آرام و گیش ضرورت بیت پشکا آنہاں دیر ء واں و سپگ
 ء ببت۔ البت ورنہا ہیں واژنہاں ہشت کلاک و زیات و سپگ ء چہ و تا پھر بزرگ زیت
 زمستان ء اوش ء داب کپنگ و عادت جوان نہ ایں، بچھے کہ چشیں انسان و شف
 ء و شیں و پیوین داب نیت البت گر مایگٹ روشن نیر موش و نغن ء گٹا کہیں
 ساعت آام کنگ بہ صحت ء جوانیں۔

شف و نغن ء گٹا ملبہ و سپگ جوان نہ ایں، با بیدیں کہ شف و ڈر و داری ء گٹ
 کیں وختے ء چہ انسان انگو انگو بہ تری۔ او ترو گرد ء گٹ بہ و سپی۔

پاکی و پیکاری (صفائی)

تندرستیوں اور تندرستیوں میں زیند گوازیں گ
 و پے پاکی و پیکاری سک المی انت۔
 پچھ کہ پاک و صاف مردم نہ ایو کھا

تندرست نبت بلکن و ہر کیے و پسند دی کائنیت اور ہر جاگہ و آہانی عزت بیت۔
 جان و جون و صفائی و پے ہر انسان و ایدیں کہ ہر روش مہالہ و تی جان و لٹو دیت۔
 بلے شتریں جبرایشنت کہ روش ٹک و ساری و جان شستونماش بونیت، ایشیا چہ
 انسان و جان پاک و پیکار بیت بلکن و و تی خدا کے عبادت و چہ آہنی و و ہانی خوشی دی بیت۔
 گریٹیک و سارٹھیں اورستان و گہر ہن آپ و گو بران شودگ بزبان کنگ بہ بیت۔
 وانہ گہن و زنا ہاں و تی جان اور گہ چھی آنی صفائی و خاص خیال کنگ کزیت۔ وانگ و
 کتاب او سخی سامان ہایدیں کہ یک جاگہ بہ بیت۔ بازیں چھک اسکول و چہ لوگ و کہ کائنیت
 و تی چھی آں انگو انگو تالان کنت و کنت۔ اور چھو کہ و سہی ارش و اندا اسکول و و ردت اور
 آہاں یک چھی نہ ملیت نہ باز نہ کانا نہ نبت

چکاں اے خیال وارگ کر زیت کہ شمعے کتاب بستہ اور لکھ و پٹھے تھی چھی درہ
 ہایدیں کہ پاک و پیکار بہ نبت ہنشتگ و وخت و ہایدیں کہ مس و واک دست رجوانی
 سرامہ کنت، ہچے رنگ و لیب و گوازی دی چشین ہند و کنگ بہ بیت ہوراکہ جان و چہ
 خراب مہ بیت۔

و تانانی صفائی وی باز المی چھی یٹن پچھے کہ ز تانانی خرابی و چہ بازیں بیماری سرا
 حیت کنت۔ و تانانی حفاظت اور صفائی و پے اے باز ضروری نہیں کہ نان و رگ و
 گڈ غفلت و کنگ بہ بیت، ہمیں و و و صحت و چہ و حاد و سہاذا ایک و اور شپ و پگ
 و ساری و ہایدیں کہ ز تاناناں برش جنگ بہ بیت۔ ایشیا چہ و تانان صاف و محکم نبت۔
 اگر تھی چھی دست میسے نہ کیں و اور و گون تیل و میسنتو ز تاناناں جنگ بہ بیت۔ ہے
 رنگ و ناخن و و دی و رگ و پے پچھے کہ اگر ناخن مز نبت نہ آہانی تہا میل جو بیت
 ہماں کہ و ردن و رگ و وخت و و گون تھی جراثیم و انسان و لاپ و و ردت اور بازیں

بیماریاں پیدا کنت۔

سر و موداں اول تہ با دیدیں کہ ہر ادش لپشورگ تیں مشگ و سر ندکنگ بہ بیت۔
 بے اگر ہر ادش مودانی شورگ دمشگ ممکن نہ بیت۔ تہ کم و کم آہناں، ہسٹیک و دووار
 الما گوں جو آئین صابون و شورگ بہ بیت بچھے کہ اگر موداں شورگ مہ بیت، تاں آں
 حازگی نبت او گڑا آہناں من بود پیدا نبت۔ بچاد، شپاد ترگ دی جوان نیستیں بچھے
 کہ بچاد شپادی و چہ بچھے تہ بچاد و بچگ بے دول نبت او دہمی ہا بچاد و کننگ ادھی
 چھی دی بان کیت۔

پونر و دست جننگ، دستونک یا اشک و دامن و گو دست و پونر و پاک
 کنگ یا تف و گو سلیت و صاف کنگ دی جوان نہ این۔ ہسٹیک رنگ و حشیں لیب و گوازی
 دی جوان نیستیں ہما ہی و چہ انسان و جہاں و جہاں بہ بیت۔

رہ گداری دراہ و روگ

رہ گداری و دتی الیو کیں دروان، اگر ایشانی
 خیال دارگ مہ بیت۔ تہ ترسین کہ مردم و

یک حادثہ و گو دو چار بگ کپیت۔ ہسٹیک رنگ و بازوار انسان و بیک معمولی نازانتی، آہنی و
 جان و گپیت۔

سٹک و مدام چپیں دست و جزگ کر زیت او اگر سٹک و کنارہ و مردمانی جزگ
 و پہ جتا بیں پٹرن و بہ بیت۔ تہ حشیں پٹری سر جزگ و الما لیکگ بہ بیت۔ دگہ
 و روگ و گوں با دیدیں کہ انسان و نگاہ مدام دیما چاران بہ کنت۔ انگو انگو کننگ
 جوان نہ این، حشیں ناغزی و جزگ و گوں بازیں براں یا تہ انسان، راہ روگ و
 گوڈک نکت۔ یا جہل و بٹریں ہند و پھاد و کپگ و چہ انسان و لچکو کیت۔ ایدی بیت
 کنت کہ ہا ہے نیوگ و پوست کپیتی و بہ بیت۔ او انسان آہنی و چہ لگوشت دات
 کہ سٹک و پارکنگ الما بہ بیت۔ تہ سٹک ہماں جاگہ و چہ پارکنگ بہ بیت ہماں
 مندا کہ با پیادہ خبر و کاں بہ نشان جتی انت۔ ہسٹیک رنگ و چھو کہ چیا راہ و چہ گوزگی بیت

تہ گوزک وچ پیشس ورو آء کنٹرول کنوکیں سپاہی وراثت پ و گنگ بہ بیت، اوچھو کہ
سپاہی گوزک وراثت و وونت کہ مردم آرام و گوں سڑک و پارکنت، نامیں تہ تن
اشارت و وراثتگ بازالمی یں۔

اگہ پیشس ہندے وچ سڑک و پارکنتگ کپیت، ہودا کہ نہ پھار راہ و ادنے گوزک
و نشان تہ سرسراستین پلوانے گنگ بہ بیت کہ اے پھو وچ مرٹل یا تھی زواری تہ نہ
پیدا گیں۔ پھو رنگ وچھو کہ انہی سڑک و نیام و بھیت تہ گڑا چپین پلوانگندیت کہ اے
پلوانچہ تیز رتپارین زواری تہ پھیدا کہ و نہ این۔ چھو کہ مردم گندیت کہ زواری و پھیدا گیں تہ انہی
وچ پیشس و گوزک و کوشش وچ اے باز گتہرین کہ انسان ساری و ہمان زواری و گوزک
و موہیات، او زواری و گوزک و گڑ سڑک و پارکنت۔

رہ گوزی و گوزک چرگ دی جوان نیستیں، بازی مردم رہ گوزی و نیوگ او تھی چھی و ران و
اونیوگ و پست راہ دور ویا ناں زونت، اے جوانیں عادت نیستیں، پھچھے کہ یکے تہ انہی چ
سڑک ناتھی خراب بیت، او دہمی ایدی بیت گنت کہ کس و پھاز نیوگی پست، و سڑا کیت
او آن لگوشت و اڑت۔

رہ گداری و وخت و گوزک و یک کش و روگ کرزیت او اگہ و دستاں گوں اوگی کپیت
تہ چھوں جزگ مہ بیت، کہ وہمی رہ و و وکاں پہ روگے گنجائش مہ بیت، رگ و اگڑا اسکار
آیان و بنت تہ زینانی اے فرض این کہ انہانی شرپ و یک کش، پست و وراثت تہ ہے رنگ
و وگ و زوکیں چک، زامیف، پیر، معذور او نابینانی مدوی مئے فرض این۔ بازی مردم وگ
و بلد نہ بنت، اگہ پیشس نابلدیں مردم اش شور و وگ پھول گیت تہ او شادگ و سوہر بیت، تہ
چشین پھول کنوگ و گنگ گیں و پ و رہ و بری گنت۔

سڑک و نیام و بے ضرورت او شتگ دی جوان نیستیں، تہے رنگ و اگہ باگ یا چیں و مردم
سیل و سوا و و بہ بیت، تہ اے درگت و سوادیاں پہ باگ و و آئے ہمان ہدایت راہ تہ شہ
گنت۔ ہماں ہانی پانہدی لازمی یں، ماں باگ و سڑگیں پھلانی چلنگ دی جوان نیستیں، پھچھے
کہ باگ و اصل زیبائش تہ ہیں گل و پھلاں، زہراں شہر و نالیانی صفا کنوگ نالیانی کچھ و پھ نالیان

در کنت ادنالیانی کرے دور دینت، اگر شوار چشمیں ہند و چہ گوزی کپیتہ تہ چہون گوزت
کہ شے پھاز گزیر او جہ خراب مرہ بنت۔

انسان سرری روش و چہ یک ہند نویند و شیں
روش و پاس گوازینگ و سسٹیکس، او ایشیا
زمیند و در ایسا نظام تمام این، انسان ماہر

مجلس اول ملاقات

روش یک نہ یکے و گون مجلس اول ملاقات و موقر دست کپیت۔ او انہی ورتی تھی دوست و
عازیزان گور روگی کپیت۔ ہے رنگ و بازیں بیل و سنگت انہی و گورا کانت، بلے یک
دہمی و گون میل و ملاقات اومان ست و دیواناں ننگ و کٹر و بگ و روی ورتی ایو کیس و روان
اگر انسان نند نیار و، دو داں چہ مہہ سہیت تہ انہی و بازیں سہاں شرمندگ و لہجی سکی کپیت
پشکا اے باز المی نیں کہ انسان نند و نہاد و چشمیں و رواں چہ واقف بہ بیت۔

بایدیں کہ انسان، ہر یکے و گون محبت او کند گیس و پ و بہ ملتیت، ہر یکے و کلان چہ
پیش و سلام بہ کنت، او مجلس و ملاقات و وقت و ویمی و عمر او مرتبہ و حیال و باری،
سلام و گد و ست دور و و ہیک دی المی نیں، اگر کسے جا میں بیل یا تھی عازیز و قریب بہ
بیت تہ انہی و گو، بھانکر کنگ دی جو میں جبرے، ہر یکے و گو کہ ملت اسلام علیکم لازنگت
او اگر بی تہ اسلام علیکم و گو ادار و رحمت اللہ و برکاتہ و می گشت، اگر کون تو سنگت کون بہ
بیت او آن دمی مردم و پچو آردک مرہ بیت، تہ انہی ورتی دوست و گو تعارف کنا نیت تاکہ
چھوہر بیت کہ توتہ ورتی۔ پچو آردکین دوست و گو گپ و پچہ جنگ و بیٹے او تھی سنگت چشمیں
گپ و پچہ و چہ زہر مانیت،

اگر انسان ورتی دوست و گورا لوگی کپیت تہ توڑیکر آن عازیز و بہ بیت یا کہ تھی
کسے، بلے کلان چہ پیش و انہی و لوگ و دروازگ و ٹیکنیک بہ بیت، اگر لوگ و دام
موکل بدنت تاں لوگ و تہا پترگ بہ بیت او اگر ٹھک و جواب میسے، یا لوگ و
واجہ چہ ملاقات و معافی و بوسیت۔ تہ بایدیں کہ انسان چہا بگ و ست، ہے رنگ ورتی
لوگ ورتی ٹھک و پچہ پیش و لوگ فریکینگ زبیت۔

اگر ایک چشمیں کچھری ہو روگ آتا ہے بیت کہ ہمدرد با زین مردم نندوک بہ بیت تہ
 ہمدرد زین تواری کو مجلس ہو سلام دیگ - ہنچیر مدہ شورشنت - ہر یک ہو جہا جہا سلام دیگ یا کلاں
 گوں دست درود دیگ ہو ضرورت نیستیں، ہے رنگ ہو اگر جاہے - انسان ہو عیلسہ یا وعظ
 ہو مجلس ہو ماں، روگ ہو مومہ برسیت تہ سلام ہو ابید آرام ہو گو، یک ہند ہو خاموش نندگ
 جو این عادتے، اگر در مردم وقت موت ہو ٹھونک و تواری ہو بہ نبت او آن سخی پیاوتی دنگوش
 گور نکنت، تہ نیام کیگ ہو بدلہ یک گشاو نندگ کر زیت - او چھو کہ آن گپ و تران ہو
 واندہ بہ بیت تہ گرا آہاں سلام کنگ بہ بیت - مطلب تہ دو گپ و تران کنز کافی نیام
 ہو کیگ جوان نہ انت -

اگر کسے شوار مجلس ہو ماں شریک بیگ ہو دعوت بدات تہ وخت سرار روگ ہو بے
 خیالی نکنت چشمیں کچھری و مجلس ہو اگر انسان ہو پہ ہند خاص مہ بیت - تہ ہورگین ہند نندگ
 بہ بیت، پیش ہو نندوکافی سہ اچہ گو زگ ادو دیار روگ ہو گوشش، و کس جوان نہ لیکیت،
 بلے مسجد بہ بیت یا امرانی ست و دیوانی، ہر کس کہ پیش ہو بیٹے، یا میں کہ سری صف ہو بہ
 نذیت او اگر سری صف خاھین مسہاناں پہ بہ بیت تہ آہانی سرانندگ ہو مقابلہ اے مناسب
 بیت کہ مردم بچد ہو ہورگین صفان من بہ نندیت -

اگر انسان ہو ایک چشمیں مجلس ہو ماں روگ ہو مومہ برسیت، ہما ہی ہو من کہ کس ہو معتبرین
 مہمان ہو حیثیت ہو لوٹا ٹینگ ہو تگ تہ با میں کہ مردم مقررہ وخت ہو چہ کیس سامت پیش
 ہو بروت او چھو کہ خاھین مہمان بیٹ تہ آہنی ہو شریپ ہو گھر دیگ کر زیت -

گوشتا تک ادو وعظ ہو خاموشی ہو گواش کنگ بہ بیت، اگر چشمیں مجلس ہو ماں انسان
 ہو گوشتا تک دیوک ادو وعظ کمونک ہو چہ سوال و جواب پھول گرگ ہو اجازت بہ بیت -

او کس چھی ہو جبت کنگ لوٹیت تو وتی دیما چھا دیگ و سوال کنگ ہو بدلہ اے مناسب
 بیت، کہ سوال ہو پیش ہو میر مجلس ہو چہ اجازت گرگ بہ بیت، او چھو کہ آن پھول و پھرس
 ہو موکل رات تہ گرا جبت کنگ بہ بیت ہے رنگ ہو اگر مجلس ہو دوران و انسان ہو درا
 روگ ہو حاجت بہ بیت تہ خاموشی ہو گو درار روگ کر زیت -

مان، دگ و راہ و آگہ عازینہ یا تھی واقف و تیسریت تہ اول الیو کھا سلام دیک مرالی
کنگ بہ بیت۔ او آگہ آہنی ہو گو حال و جبر الہی بیت، تہ دگ و نیام و آہشتگ و حال و ہر
کنگ و بدلہ، سٹریک و یک کشی آہشتگ و حال و جبر کنگ بہ بیت۔ تاکہ تھی راہ و ہر کان
مان حرکت و جریگ و تکلیف مہ رسیت۔

انسان و یک جاگہ و چہ و گہ جاگہ و المار دگی کسیت، نریک او
کیب و گور و مسافری و پہ تہ خاصین تیاری و ضرورت نہ بیت

مسافری

بلے آگہ انسان و دور دورا جہیں مسافری و پہ الما تیاری کنگ کسیت۔

آگہ انسان و دتی عازینہ یادوست و گاروگی بیت تہ بایدیں کہ سرگرگ و پیش و ہمان
دوست و عازینہ و اے اطلاع دیک بہ بیت کہ من فلاں روش و فلاں وخت از فلاں ذریعہ
و گو، پھیدا کاں، گہ آگہ انسان و اے یقین بہ بیت کہ ہمان دوست و عازینہ و گور آہنی و
پناہ الما رسیت، تہ جوان، ناہیں تہ انسان و گول و تا، دتی پناہ و ہاڑت، ہچے رنگ و
تہ یقین ہندا تہ دتی پناہ و برگ سک المی ایں۔ چھو کہ یک انسان میزبان و دتی رنگ و اطلاع
بدنت تہ ہمان و پہ اے لازمی ایں کہ وخت مہ بہ بختیت، بلے دوست و عازینہ و دتی آگہ
اطلاع و گہ آگہ مسافری و ارادہ بدل کنگ بہ بیت تہ اے صورت و میزبان و دتی نہ آگہ
الما اطلاع دیک بہ بیت، تاکہ آہنی و نا تھی و دو وار کنگ مہ کسیت۔

مسافری و سرگرگ و چہ پیش و دتی سامان و گند و چار الما کنگ بہ بیت۔ او اے
حالی و دتی کوشش کنگ بہ بیت۔ کہ مسافری و انسان، کم و کم سامان گو و تا بنوری کسان
او گوند گو و دتی چھی آن بایدیں کہ یک ہنہا بندگ بہ بیت، ہچے رنگ و سامان و گور دتا
نوشتہ کنگ دی مہ شمشوشت۔ ہمان بگی و ریل و کشتے سرا کہ انسان و سامان۔ برگ کسیت
بایدانت کہ ہا ہی و نمبر او تھی ڈس و نشان گوں و تا نوشتہ بکنت او چھو کہ انسان۔ دتی منزل
و برو کھجیت، تہ ما پیری کہ دتی سامان و یک بہ یک و حساب بکنت، ہچے رنگ و چھو کہ
سامان مان دتی و آیر کنگ و پہ ہان حال و را کہ دیک بہ بیت، تاکہ آہنی و لمبر دی نوشتہ کنگ
او یاد و ارگہ بہ بیت، سامان اگر گیشتر بہ بیت۔ تہ بایدیں کہ آہنی و مان الیو کنگ

بہ بیت اور چھوڑ کر ٹکس گرگ ء بہ انسان بروت، تہ ہایدیں کہ پیشی اوشتر کاں چہ دیبا گوزگ
چو شش ء بدلہ ء انسان، ٹکس گرگ کاںی چھو قطار ء بہ بوشیت اور چھو کہ آہنی ہوار
بیت تہ گرگ ٹکس بگیرت،

ایل ء اسٹین ء کر یہ بھاڑہ ء بہ زر، چہ کیتو ء چھو بکشت، کہ کس مہ گندیت اور
چھو کہ ٹکس گرت۔ تہ اے الما گندت کہ ٹکس ہان جاگہ بگمیں، ہان ہندا انسان۔ راوگ
لوٹیت اور ایک ٹکس باپو، ہان پرشتیں زر کہ بھدا وانگنت آن مان حساب و لیکو اپلو نت۔
ٹکس گرگ ء گڈ ہایدیں کہ انسان آہنی ولبروتی گور نوشتہ بکنت، تاکہ اگر خدا گنت
اشتانی یا تھی سبب ء چہ انسان بٹکس جاہے ء بکپیت تہ مسافر وتی کتگیں ٹکس ولبر
ڈستہ بکنت۔

ریلے تانود ء سے سالی چکانی ٹکس گرگ، وی المی یین، بے ٹکٹ، ہایدیں کہ انسان
ماں بیل ء مسافر ملکنت۔ چھو کہ یکے تہ چھو محکمہ ریوائی ء ناحق ء تاواں رستیت اور وہی چھو کہ
انسان گرگ بہ بیت۔ تہ آہنی ء ڈنڈو گو بھجیک ء بھاڑو ویک ء ابید لیرم وی بگی کپیت
ریل ہولپٹ نام بہ بیت، یا کہ بس دلاری ہوا ڈہ، ہایدیں کہ انسان فرار ء زواری ہوا ڈار ء
بکنت، اور چھو کہ ریل یا بس کیت و بوشیت تہ پیش ء ایر کپو کاں ایر کنگ ہوموہ بد بیت۔
اوگر ات زوار بیت، زاکار ادکسا نیں چھکانی، ریل و موٹل ء مان زوار بیک وخت ء ٹک
کنگ جو این عادتے، ریل ء ماں وتی جاگہ بکندگ بہ بیت، اور الیشی ء خیال وی اللابارت
کہوتی تندرگ ہمزورت ء چہ گنیشترین ہند ہایدیں کہ مردم مہ گنیرت۔ تاکہ وہی مسافراں
وی ہند بہ بیت۔

ریل ہوزاری ہوخت ء وتی سامان ء جہلا توڑیکہ برزا پیش ہندا ایر کنت، کہ ہرخت
شمے نظر دیا بہ بیت، مسازانی تندرگ ہنداں ازباب ء ایر کنگ جو ان نہ این۔ سچے رنگ
عور وازگ ہو پ ء وی ازباب ایر کنگ ء مہ شمشیت تہ چھو کہ دروازگ ہو پ ء ازباب
ایر کنگ ء چہ یکے تہ ماں ریل و موٹل ء زوار بیوک اور ایر کپو کاں وقت بہ بیت اور وہی مسافراں
تار ء چہ ازباب ہر شنگ ء ابید خراب دی بہ بیت۔

سافر و بایدیں کہ چھو کہ منزل و پھجیت تہ ریل و موٹل و چہ ایر کپک و گو موئی از باب
 و سامن و بگنیت کہ بر و بریں یا کہ نہ ؟ او اگر سامان جاگہ و نوشتہ کنگ بود بیت تہ بایدیں
 ہا ہی و گو مقابله کنگ بہ بیت ۔

انسان و اکثر جا ہے ایک دارگ و ضرورت کہیت
 یا آہنی و گورامہان و کیت ، پنچہ باز براں انسان و

مہمانی او میزبانی

دعوت یا شادہ و مراوانی تہادی بہرہ درگ و مومہ رسیت ، او چھو انسان و وختہ مہمان او وختہ
 میزبان بگی کہیت ، بلے اے یادوارگ کرزیت کہ مہمانی او میزبانی و وٹینیانی و تی ایو کین دووا
 مہمان دو قسم و بنت ۔ یکے عزیز و قریب او دوسری یار و دوست ، مہمان لوگ خوش نصیب
 انت ۔ ہا ہی و من کہ مہمان و بٹیت ۔ بلے مہمانداری و جوانیں رسم و ۔ انسان ہمان صورت و
 جوان برجاہ آرت کنت ، چھو کہ مہمان او میزبان دو مین مہمانی او میزبانی و ورا ہیں دوواں پیر
 بکننت ۔

میزبان و بایدیں کہ و تی حیثیت و اندر مہمان و خدمت و بکننت او چھو مہمان و دی
 اے فرض این کہ ضرورت و چہ گیش میزبان و گور و مہ کیت اونے میزبان و چشیں جمی رنگ
 سرا مجبور بکنناں ۔ ہماں کہ میزبان و دوس و واک و چہ درابہ بیت ۔ — میزبان و و تی مہمان
 و کند گین دپ و اول و دشیں جو زو لہراں گوش آٹک کنگ کرزیت ، ہماں میزبان کہ
 و تی حیثیت و چہ زیات مہمان و ہتوجہ و کنت ، آن زیاد ہیں روش ، کس و مہمان و اشترہ بکننت
 سہیں رنگ و چشیں میزبان و گور و عقلمندی مہمان بانزدش نذارت ۔

بے تکلفیں میزبانی و بار و اشیح سعدی و یک واقعہ باز مشہورین ، گشاں کہ شیخ سعده
 روش و و تی یک دوست و لوگ و مہمان بیت ، آہنی و اشیح سعدی و با حیاں کت او
 صبح و شام تہر تہر و و و شیخ سعدی و دیما ایر کتختی ، بلے شیخ سعدی سہیں و و پو وٹین
 و و تام و و تہر دمام و دعوت و شیراز و ، یادکت ، شیخ سعدی تہ لکانی و گو و تی کارکت و
 ویم و تی ڈیمہ و راہ دگ بوت ۔ بلے آہنی و میزبان دوست و اے خیال و دمام بے تائیرکت
 کہ شیخ سعدی و آہنی و خدمت پسند نیامکہ ۔

گشان کہ یک وار شیخ سعدی بوہیں دوست ء شیراز ء لوگی کہت۔ آہنی ء وقتی دلا
دلیل جت کہ بارے نیں گندوں کہ شیخ سعدی نہان دعوت ء کہ وار وار یاد کنت، آں چہ نیں
دعوت جہ؟

شیخ سعدی ء وقتی دوست ء پھار تو بازوش بیتہ، دوست ء لوگ ء آرتھی او
ہر جھی کہ ماں لوگ ء موجودات۔ آرتو وقتی دوست ء دیما ایر کتی۔ شیخ سعدی بو دوست۔
سلاگیں وڑو ء ویو سپان بیتہ، شیخ سعدی ء آہنی ء حیرانگی ء ویو گمشستی، کہ یار من ہیں
سادگیں وڑو ء بھوگ ء تاں۔ اگہ دراہیں عمر منی لوگ ء نمنے تہ مناں ملال نہ بیت۔ بلکن
ء من تھی منت ء گراں اورش بیان۔ ہیں گوشتو شیخ سعدی ء وقتی دوست ء چہ پھول گیت
کہ یار، راست جگوشس ہماں تہر تہر ء وڑو کہ قوماں ورائینگ شروع کتہ تفت۔ چھکر روش
ء داں قوماں ورائشتے ء؟“

یک سہڑم ہماں دود کہ بہ مہان ء پسند کنت، ہا یادانت کہ ہا ہانی سرادت وٹی کار مرد
بہ بیت، او چھو کہ انسان وقتی عزیز یا دوست ء گورامہان بو حیثیت ء برودت، تہ بایدیں کہ
میزبان ہماں چھی کہ مہان بو دیما بیادیت۔ مہان آہنی ء گوں خوشی ء قبول بکننت۔ او اگر میزبان
بو پلو چہ آرتگیں یک چھی انسان ء تب وارواح بو خلافت وی بہ بیت۔ تہ آہنی ء وقتی میزبان بو
سرا پچہ ظاہر بکننت، نا واقف او نازا نستیں مہان ء بایدیں کہ انسان کلان چہ ساری ء ٹورا
اد جان شودگ ء جاگہ ء پھیدیاری، ہے رنگ ء آپ ء پھرین کروڑ کوزہ) بایدیں کہ مہان بو
دیما ایر بہ بیت، پنچویہ تنگ ء ساڑتین ادباک دیپکارین آپ دی مہان ء کرا ایر کنگ
المی بین۔

گشان کہ ہمایہ عزیز و قریبان چہ دی نزدیک بہ بیت، چھے کہ شادہ
مراد، بہ بیت یا کہ غم و مرگ، دیر نندو کیں عزیزانی بہ نسبت ہر
موقعہ ء جلد انسان ء گوشریک بیتہ کنت، او گڑا سہڑھی گذر بو پیوی ء من وی مہایگ ء چہ انسان
ء مزین گلے راستہ کنت، پشکا اے سک المی بین کہ ہمایہ ء گوا انسان ء وقتی تعلقات بہر حال
جوان و زرگ کز زنت۔

اسلام و مہایگ و حقانہ مسافرین زور و ات، حضرت علی کہم اللہ وجہہ، گشت کہ رسول
 خدا صلی اللہ علیہ وسلم و مہایگ و حقانی بار و رکھ تا کید کتہ، کہ باز میں صحابیوں اے گمان کنگ
 کہ اسلام، نوان کہ مہایگ و ماں میرات و وی شریک بکنت، یک موقوع و سر و اردو جہان
 صلی اللہ علیہ وسلم و سبے وار فرما ننت، کہ آن مول بخشگ (بشگگ) نہ ننت، صحابیوں ارد آنا
 گشت کہ اے اللہ و رسول صلی اللہ علیہ وسلم، چھشیں بد بخت کھے ننت کہ شہ اللہ تالی و بتکش
 و ز مہر ننت“

رسول خدا، صلی اللہ علیہ وسلم، داننت بزبان سپودات کہ ہما مڑومانی کہ زبان یادست و چہ
 وتی مہایگ و تکلیف کھچیت“ ہمیشی و چہ پھدہ ہیں کہ مہایگ و حتی چھکرا ننت“ پشکا ہر انسان و
 فرض ننت کہ مہایگ و وتی برات بزانت، او آہنی و وتی کہول و باسک بلیکیت، او مہایگ و
 گوہاں سلوب بہ کنت ہماں کہ پہ و تا پسند کنت، انسان و بایدیں کہ مہایگ و شریپ و وتی شرف
 او آہنی و بے عزتی و سبکی و وتی بے عزتی او سبکی بماریت۔

بایدیں کہ انسان، مہایگ و گو، دمام گوں احسان و مروت و سلوک و بہ کنت او آہنی
 و چھک و چھوری او مال و دولت و چھوں نگہبانی و بکنت چھو کہ انسان وتی اولاد او مال و ٹدی و
 و مپانی و کنت،

مہایگ و گو، جو این تعلقات پیدا کنگ و پہ اے سک المی ٹین کہ عید و برات او شادہ و
 مڑو و موقوع و انسان وتی مہا سگاں ٹیکی و بدنت۔ پنچو اگر انسان و لوگ، جو این و ٹو و طعام پلگ
 بہ بیت۔ تہ آہنی و چہ، مہایگ و وی دیگر بہ بیت، اگر مہایگ نیز گار بہ بیت، تہ آہنی و درنتی
 ہی سک المی ٹین۔

مہایگ و گو، جنگ و مڑیازاں بارانی کنگ و چہ و تا پہریزگ المی ٹین، او اگر مہایگ بیمار
 کپیت تہ آہنی و پل و پرس، (عیادت) کنگ بہ بیت، یا اگر مہایگ مسافر و چہ لوگ و دراشتہ
 بہ بیت۔ تاں آہنی و لوگ و کہول و خیال وارگ بہ بیت، ہے رنگ و مہایگ و رنخ و مصیبت و
 وخت و آہنی و گو الما مہر وی کنگ بہ بیت۔

مہایگ و موکل و ابید وتی لوگ و بان و ماڑی و من چھشیں چلی سدی آرگ مہ بیت،

ہما ہی ء کہ مہایہ پسند کانت، یا آہنی ء سراسر مہایہ ء ایرادے بہ بیت، اگر کسی ء چہ دوست و عزیز
 ء پلوئیکی ء بر سیت تہ بایدیں کہ ہما ہی ء چہ، پہ مہایگ ء وی چھی تے بکشتی، او اگر الیشی ء توان
 مرہیتی، تہ اے صورت گوشش بکنت کہ مہایگ ء کی حال ہی، او لوگ ء گوندینا چھ کانا وی
 گوشیت کہ آن دی ہانہ کی ء چھی ء لوگ ء چہ ورا مہراں۔

مہایگ ء آرام ء، وتی آرام ء چہ گیش زانگ کزیت، برزین تو ارہ گورید پوا شکنگ،
 یا شیر خنگ یا واہ و زارا چہ دی مہایگ ء آرام ء من خلد کپیت۔ کسانیں کسانیں جہ سرا
 جیڑگ دی، مہایگی ء وودانی خلاف این، بلکن ء مہایہ ء آرام ء، پہ اگر انسان ء کین زجت
 ء وی کشگ کپیت تہ آہنی ء پرواہ ء کنت، ہے رنگ ء اگر مہای غلطی یا غلط زانتی ء وہ
 ء چہ ناراض لی تہ بہر صورت آہنی ء راضی کنگ بہ بیت۔ او وتی پلو اچہ اے جہر ء مدام گوشش
 کنگ بہ بیت۔ کہ مہایہ ء ناراضی ء مومہ دست مینٹ۔

ایدی یاد وارگ کزیت کہ مہایہ توڑیکہ مسلمان او ہم مذہب بہ بیت یا کہ وہی مذہب
 ویکہ ء انسان، آہنی ء اگر جاتین سلوب سکالمی این، او ہر کس ء مایدیں کہ مہایہ ء
 حقانی الما خیال ء وارہ،

ماں، زیند و حیاتی ء بیماریاں توڑیکہ گورنہ، فطیم
 پاک و پکار رگ، جانیں خوراک بے شکرشن
بیمار ء خدمت
 ء کم ورگ او صحت و تندرستی ء تھی و دورہ بندانی سراسر عمل کنگ ء چہ انسان و تا باز حد آقا
 شہ بیماری او نا جوڑیاں پہک محفوظ و اشتر کنت۔

چھ کہ یک نا جوڑیں او بیمار کینگیں، انسان و صحت ء پہ یک جانیں ڈاکٹر او ٹھہیں
 طبیب ء چہ علاج المی نیں۔ ہے رنگ ء بیمار ء جلد صحت ء پہ ایدی باز ضروری نیں حالہ میں
 کہ آہنی و ٹھہل و خدمت ء پلو ازیاں ء زیاں تہو جہ ہزاں و گوشش گور کنگ بہ بیت۔

بیمار و خدمت او ٹھہل کنوک ء تنہا کلاں چہ مزین جانی اے بگی، لوٹیت، اے کیے تہ
 ارہ ء پکار بہ بیت او وہی ماں کار و چست و چالاک، بیمار ء سرا برسے برسے باز نا زاکیں
 رخت کیت۔ بیمار ء ٹھہل کنوک ء اے فرض این کہ مدام وتی عقل و ہوش ء برو برواری او گون

نیکیں جھگڑے بیمار و ٹھہل و بکنت۔

زالکار، بیمار و خدمت، ہاں جو انہیں اوگتہزین و ٹوڑو ڈولاگوں، کتہ کنت، بلے ہاں و ہر
 ٹھہل کنوک و پے اے بازالمی نہیں کہ آہنی و جھو جاگ سداں پاک و پکار بہ نہت اوہام
 آہنی و پ بکشنگ بہ بیت۔ بیمار و ٹھہل کنوک و اے وی لازم ہیں، کہ آں بیمار و گو،
 چشمیں ٹونک و توار مکت ہاہی و چہ کہ بیمار و ول ملول بہ بیت۔ یا کہ بیمار اے پہ سمجھی کہ
 ہاں بیماری و چہ آہنی و بچک بزاں و راہ بیگ مشکل و کارے۔ بیمار و ٹھہل کنوک و ہا پین
 کہ آں، بیمار و مدام اے باور کناٹیت، کہ تھی حالت ریش پر و شس گتہزین و ناواروگیں او
 انشاء اللہ سحر جلد در راہ بیٹے۔

بیمار و خدمت کنوک و، یک فرض ایڈی استیں، کہ آں دوا داروئے درگت و فاکر
 و پلو اچہ ڈاگیں ہدایتیانی سر اگوں محکمی و عمل بکنت، بزاں وخت سر بیمار و راواروئے درایتیانی
 اوڈاکر و طبیب و ہدایتیانی مطابق بیمار و وڑو، دات،

اے گنڈگ بوٹہ کہ بیمار و۔ ناواراہی و سبب و اکثر وی ڈرو و پلو انہ کتہ ٹنیت چشمیں
 صورت حال و اے بیمار و ٹھہل کنوک کمالیں کہ آں و رگ و وڑون و چشمیں جو انہیں طریقہ و
 گو بیمار و دیا ایر کنت او چشمیں و لکشی پیدا بکنتی کہ بیمار و دل خورچود، پہ ورون و بکشی،
 بیمار و ٹھہل کنوک و اے دی نگاہ وارگ کرزیت، کہ بیمار و کیب و گوراغل و غش مہرلی
 او بیمار و ہند و جاگہ و نزو لوڑ و چہ مہک محفوظ بہ بیت۔

بیمار و کمرہ و بایدیں کہ پہل کنوک کافی، ہجوم مہ بیت۔ اے بیمار و خدمت کنوک و
 کاریں کہ آں بیمار و لول و پرس کنوکاں، اے یک پہ یک و پے ڈسیت کہ انہاں جھک وخت
 بیمار و گورا ننگی انت او آہنی و گوچھے گپ و تران کنگی انت۔

ماں کمرہ و بیمار و تحت چشمیں ہندا نشینگ المی ٹیں ہودا کہ بیمار و در و گوات ماں
 میٹے و۔ بلے البشی و مراد ایڈی نیستیں کہ بیمار و کمرہ گپ و تہار بہ بیت۔ بیمار و کمرگ و ہوا
 بیگ او آہنی و تہا و ر و شنائی و آگ سک المی ٹین۔

بیمار و ٹھہل کنوک و لازم انت کہ آں، ہر وخت بیمار و تپ و کم و گیشی و گندان و بکنت

ادھچوک ڈاکسریا طبیب بیمار بگندگ ء کیت تہ آہنی ء بیمار ء دراہی حالت ء پڑسیت۔
 بیمار خدمت کنوک ء اے وی گندگ کرزیت کہ بیمار بچ پو شک سداں پاک
 و پکار بہ بیت ادھچوک بیمار ء جمر گل حازگی بنت، تہ آہناں گوں پناہ ء چادر ء جلد بدل گنگ
 بہ بیت مطلب ایشنت کہ ٹہل کنوک ء مدام اے نگاہ وارگ بہ بیت، کہ بیمار ء، پو
 وڑ ء تکلیف مہ رسیت۔

علم بہاں چھی انت، کہ آہنی ء چہ انسان
 حقیقی اشرف المخلوق پورہ کنت، شیخ

وانگ و وانگ ء ہند

سعدی ء گوشتگ کہ بے علم و ناواندگ خدا ء وی کچھ نیارینا
 بہر ہندگیں، براہندگ وانڈ کاتی ء چھی ء زچھی ء، ضرور دانیت، طالب علم تہ سکول
 ء ابیدماں لوگ ء وی پڑھنت، بلے پہ وانگ ء مطالو ء بایدانت، کہ یک و ہر
 مقرر گنگ بہ بیت۔ اوکڑ مطالو بزاں وانگ ء ہند بایدیں کہ یکے تہ پاک و صاف
 بہ بیت او دہمی آہنی ء کش و گور اعل و غش مہ بیت۔ کچھے کہ وانگ ء وخت ء انسان
 ء دماغ ء تاجک بودگ سک المی مین۔ ہے رنگ ء تب و دل ء، وانگ ء وخت ء چہ
 گم و گھڑ تی ء آجو بودگ دی باز ضروری مین۔

وانگ بایدیں کہ گوں غور و فکر ء بہ بیت۔ او انسان بہر چھی کہ پڑھنت، بایدیں کہ
 آہنی ء یاد بداریت۔ اے یار وارگ کرزیت کہ وانگ نہ پہ ساعت تیری ء بہ بیت۔ او
 نے مطالو پہ عیش ء کنگ بہ بیت۔

کتاب پڑھگ ء وخت بایدیں کہ انسان مدام راست بہ نندیت، اوکڑ و یا پناہی
 بودگ او وانگ جوان نہ انت، کچھے کہ الیشی ء چہ انسان ء صحت سر اہدین اثر ء کپیت،
 شپ ء وخت ء پڑھگ ء صورت ء اے نگاہ وارگ سک المی اتیں کہ چراغ و روشنائی
 نہ راست ء کش ء کتاب سراپسی اڈنے دیم پہ دیخی ء، روشنائی بایدیں کہ چپیں پلو اچہ کتاب
 سراپکپیت۔

بہر چھی بڑ وڈنگ دینہات بنت۔ جوان او گندگ! بلے وانگ ء وخت ء بایدیں

کہ انسان، درام و قی نگاہ و کتاب و نتیجہ و ایریکنت۔ گشتت کہ لقمان حکیم و چہ کسے،
 پھیل گیت کہ تو ادب چہ کیا ہیل گتنگے بو۔ گوشتمی، چہ بے ادباں، بزراں ہر چھی کہ بے
 ادباں کتت، لقمان حکیم و تا چہ آہنی و پک پہر نیتگ!

علم و تن، چشیں تینیں کہ کدی سیر نہ بیت۔ اے حالوریک انسان و دوس رداک
 و چہ مہک وراثیت، کہ آں درا ہی کتاب پہ بہا بنوریت دروانیت، ہمیں زندہ میں مقصد
 مراد و پہ ماں کالج و اسکول ادماں ہر شہر و لائبریری استنت، ہماہاں من کہ ہر وڑ و کتاب
 موجود انت۔ اگ انسان و چشیں کتاب جاہ و روگ و اتفاق بہ بیت۔ تہ باینت کہ کتاب
 جاہ و دراپہی قانونی پابندی و بکنت۔

کتاب جاہ و نخل و غش بایدنت کہ کنگ مہ بیت۔ تن اے ہا کہ چھو کہ یک انسان
 ماں کتاب جاہ و بروت، تہ تہا اہل اکھرم و ہنگ و بنوریت، کہ ہمو دارگہ و انوکافی مطالعو و من
 خلل مہ کپیت۔

کتاب جاہ و آرام و خاموشی و گووانگ المی یمن۔ او ایدی کہ کتاب سرانسان جنگ
 مہ بیت۔ اگ کتاب و چہ چھی و گرگ المی بہ بیت، تہ الیشی و پہ پیشیں و گوں و کاغذ و علم
 برگ کریت۔ بے اے خیال دارگ بہ بیت کہ کتاب رامس و ترپ مہ کپیت۔ بازیں
 و انوکیں ہر اسہنگ کتاب و باروا۔ و قی خیال و رائے نوشتہ کنت۔ او باز براں و قی نام دی،
 اے باز گندگین عادتے۔ بایدیں کہ انسان ایشیا چہ پہر نیتگ۔

ہماں کہ کتاب جاہ بزراں لائبریری و باقاعدہ ممبرنیت۔ ہماہاں الیشی و آسرتی
 دیگر بنت کہ آں و قی پسند و کتاب یک مدت و پہ لوگ و بڑتہ کنت۔ بے ایشیا پہ
 دی کتاب جاہ و کارندہ و چہ موکل گرگ المی یمن تاکہ کتاب جاہ و کارندہ ہماں کتاب و گوستوا
 یاداشت و امیر بکنت۔ او تاکہ کتاب جاہ و کتاب گار مہ بنت۔

ہماں کس کہ کتاب جاہ و چہ پہ وانگ و کتابے باڑت۔ ہماہی و اے یاد دارگ
 بہ بیت۔ کہ کتاب و احتیاط و گو ایریکنت۔ او تھی کس و پہ وانگ و مہ و نت۔ اے دی
 یاد دارگ کریت، کہ کتاب بہر حال کتاب جاہ و چہ او یک ہر دک و خلقتی و انسانی

رض این۔ بایہ میں کہ اے فرض و ماں کوتاہی و مہ بیت۔

سبل و سواد

ہماں کھے انت کہ آہنی و دل پہ سبل و سواد نہ لوٹیت، یا
 آہنی و چہ پوریات و خواری و گڈ جھٹے پہ اٹام و مہ
 ملیت جھپک جھپو کہ شہ اسکول و کھایاں، مرد چہ مختلف و مزدوری و ماندگ و شہ نہبت یا کہ لوگ
 و زاکار جھپو کہ لوگ و کار و گزاران و واندہ بنت۔ تہ کلانی و ملی لوٹیت کہ کھتس وخت یا کہ سبل
 و سواد کئے جبت، یا کہ لیب و گوازی، کسائیں جھپک لیب و گوازی و گو مشکول بنت۔
 لوگ بانک یا تہ اٹام و کھنت، یا وتی و زگہار و جھڈٹی و عروت۔ مرد، واند کائی و وید و
 پاس گوازی نگ و پتہ تہ تہر و وڑیہ و وڑ مشکولی و صورت پیدا کھناں۔ کسے سبل و سواد
 کنت، کسے و کسرت، کسے کرکٹ، فٹ بال، ہاکی باسکٹ بال او بیڈمنٹن او کھی آں
 گودل و مشکول کنت۔ غرض ایشیں کہ انسان و تی پسند و مطابق پہ و تا یک نہ یک مشکول
 و پیدا کنت۔

وانگ و زانگ و گڈ اسکولی جھپکاں پہ کھیں و ہر لیب کنگ سک المی مین۔
 ایشیا چہ آہنہانی بدن جو ان بن و ورم جنت۔ بلے ہر لیب کنگ و پے پیش و اے گنگ
 یا پدیں کہ لیب و چشمیں ٹونگ و تہ نہ این پاکو آں کہ انسان و اخلاق و کردار و سرا
 گندگیں اثرے تہ نہ پھر بینیت، گشاں کہ جو ایشیں لیب لیبی سرا جو ایشیں اثر او وروا تہ۔
 لیب بایہ میں کہ گشا دین میدان و من کنگ بہ بیت، لوگ بازار یا تکیس منہاں
 گوازی کنگ جو ان نہ انت، چشمیں منہاں گوازی کنگ و چہ جھپو کہ لیب کنگو کاں زلل
 پھجتہ کنت ہے و وڑ او ہی راہ رو دکاں دی تکلیف بیتہ کنت، مثال و آگہ کسے ماں بازار
 یا گلی و کھینو گیندا یا ڈیٹی و (گلی) زوراک جنت۔ بیتہ کنت کہ یا تہ کسے و سرا ماں بیٹے
 یا کسے و لوغ و ہیرا نانی جھپا کپیت و آہناں بہر شیت او ایدی بیتہ کنت کہ ڈیٹی کسے
 و چھانی ٹیلگاں بکشیت۔

لیب و گوازی و زندگیں مراد انسان و یک و ہی و وڑ کھی

شون و یک

انت۔ یک لیبی اکہ کٹ گ، وگیش وگیش جہد کنت، تہ آہنی و دیماے نہبت کہ من پکٹاں
 بلکن و آن لٹیت کہ آہنی و ٹیم لٹلی پکٹیت لیب و گوازی کنوکان کٹگ و براہنگ و یک
 برو بر خوشی بیت۔ لیب و میدان و پلا شک یک لٹلی و بھی و شکست ریک و گیش
 و گیش جہد کنت بلے چھو کہ لیب خلاص بیت، و دار یک سنگت بنت۔

سیل و سواد پہ حکومت و ہر صند باگ و پارک جوڑ کنگنت، انسان و بایدین،
 چھو کہ یہ سیل و سواد مان باگ و پارک و برودت تہ ہاں ہدایتیانی یک پہ یک و پائے پندی
 کنت ہاں کہ ماں باگ و پارکان چہ جہ و نوشتہ انت۔ اکہ یک باگ یا پارک و من
 چشیں ہدایات نوشتہ نہ بنت گڈہ وی اے انسان و جندے و فرض این کہ آن باگ
 و ورشک و مہلانی و تہ خیالی و بدارت، مزین شہر و بندراں من مرد و جنیاں پہ کلب
 جوڑ انت۔ ہر کس ایشانی ممبرزاں باسک جوڑ بتو ہاں ہاں چہ ماڈر اذرتہ کنت۔ بلے
 چشیں باسکان کلب و تانودا و تھی دو دورہ بذانی نگہ دارگ المی انت۔

ہر ملک و قوم و من بازیں مذہبی، قومی
 ملکی او مدو موسمانی روش گوارنگ بنت
 او دراہین اتمان بزبان کسان و مزین

شادھ و مراوانی روش

ہما ہاں من گوں دل و جوڈ لہراں بہر گپرت، مئے کمیٹیں ڈمیہ پاکستان و من مسلمانانی لیکو با شمار
 گیشترین تھی قوم ولی بازان او آہنہانی وئی شادھ و مراوانی روش استان، مثال و عیسائی بزبان
 انگیر زانی کر سمس او گڈ فرانی ڈے بقالانی جہم شٹھی ڈیوالی او دسہرہ، مسلمانانی مسترین روش عیڈے
 کنت گڑا ہینگ و روشانی تہا جہو روش و مسلمان باز شریپ و ارین روش کیلنت، ایشان چہ
 ابید، عید میلاد النبی، موراج شپ او برات و گوں پھیما یا حسیننی ماہ سری وہ روش حضرت امام
 حسین علیہ السلام و او آہنی و سر مچارین سنگتانی یات و من گوارنگ بنت۔

پاکستان و اوسھی شادھ و مراوانی روشانی تہا ۲۲ مارش و روش، پاکستان و روش
 گشائیت، او ہر سال ہمارا گت و پاکستان و بین وحشت و روش لیگ و گوارنگ بیت۔
 شادھ و مراوانی ہاں روش کہ بی۔ او تمان و بایدین کہ آہنی و گوں مٹراہ و مزین مری و بگوارنیت

ادھر ہمان حرکت ء چہ و تا بہ پھر نیوی۔ ہمان کہ اخلاق ء گوں اوار انسان ء قومی شریپ و حرمت ء خلاف
بہ بیت۔

عیندانی نماش شائیکانیں پڑو میدان ء ابدیشہ ہرانی منزین منزین مستیانی تہاوسی بیت،
مسیت ء تہاروگ و درکپگ ء پیک دروازگ بہ بیت۔ او مردم باز۔ اگرچشیں موقہان
سگ و جیرت ء چہ کار کرگ مہ بیت۔ او یک دہمی ء چہ اگا گوزگ ء کوشش کنگ بہ بیت
تہ چشیں میڑ مر اگا ہاں فی دخت ء استان ء بازین دیل واقہاں گوں دو چار بیگی کسیت۔ پھانکا
بایدیں کہ ماں مسیت پاک ء پترگ و درکپگ ء دخت ء سگ و جیرت ء چہ کار کرگ بہ بیت۔
ہمان کہ پیش ء پیٹے بایدیں کہ پیش بروت، پرا، ایو کاں لائق نیستیں کہ پیش آیو کاں چہ ایما
گوزگ ء جہد بکننت، ہمان پتار ء گوں کہ اگ ء مردم ویم خبران انت۔ بایدیں کہ مردم ہستانی
پتار ء گوں خبریت، ناحق ء زور کافی یادیماروگ ء پہ دیمیان ٹاڑ و تیلانکے دیگ جوان نیستیں۔
قومی جلسہ، جلوس اورچشیں مٹھی مراگاہ ہانی تہا صنبط و نظم اور دخت ء پائے بندی ء نگاہ دارگ
المی ٹیں، چشیں راجی ست و دیوان ء پیش ء نشتگیں برامندگانی تہاڑگ اور دیمی چہانندگ
ء کوشش نامنا سبیں، بایدیں کہ پیش آیو ک سری صفا ء او پدا آیو ک پدی جاگہ ء بہ
نندی اور دیمیا گوزگ ء کوشش ء مہ کنت۔

قومی اور راجی میڑ مر اگا ہانی مرقو ء اکثر نذرہ جنگ بنت بلے نو ہانی جنگ ء دخت ء اے خیال
دارگ سگ المی ٹین، کہ چہو کہ یک مردم نذرہ حکمیر گیشیت، تہ تمہیاں پہ مناسب ہشیں کہ آن جواب
ء من اللہ اکبر گیشاں، ہے رنگ ء اگ کسے پھرین گٹ ء پاکستان۔ تا اء اعظم، یا کہ صدر رونام
ء نذرہ ء جنت تہ مان مچی ء درہ ساڑی این برامندگاں پائندگ باوریا زندگ باورکشگ بہ بیت،
مطلب ایشیں کہ شادہ مرادانی ہر روش و مراگاہ ء بایدیں کہ گوں شان و شریپ ء گوازیگ بہ
بیت۔ دک و مک او تار و تیلانک ء مول کوشش کنگ مہ بیت۔ اونے کس بادل ء آزارگ
بہ بیت، اے چھون بیہیہ کنت۔ چہو کہ استان چہر و قطار ء لمانط ء بکننت۔ ریل ء ٹکس گرگ
ء دخت ء دی ماں قطار ء اوشگ سگ المی ٹین۔ تاکہ ہر کس گوں آرام ء ٹکس گپت بکننت۔

ملک اوٹانود و حرمت

پازوش نصیب آل، آں قوم ہاں کہ
 آجوتی و گڈ ملک و نظام و جوائین رہ
 بنڈانی سراویا براں، آجوتی پہ مسلماناں، یک مزین نعمت و امانت و حیثیت و اربیت۔ اے
 نعمت اللہ تعالیٰ ہاں و ش نصیب راج و استان و بخشیت، ہاں کہ آئی و قدر و کھنت او ملک
 شریک آں گوں، جوائیں سلوب کھناں۔

اسلام ایوکیں مذہب این، ہاں کہ وقتی زندگی کنوکان آجوتیں زیندگوارینگ و دگ
 پیداربت، آزادی او آجوتی و اے مطلب نیستیں، کہ مٹوم۔ پچھ تھی و پائے بندی و کھنت
 جوائیں آجوتی تہ ہاہیں۔ ہاں کہ جوائیں اخلاق و حدانی تہا بہ بیت، مسلمانانی سرا اے پائے
 بندی دو، و ڈ و گنت، یکے مذہب و پوراچہ او وہی ملک و قانون و تہ تک و چہ۔

ہر شہری و اے اولی فرض این کہ ملک و آئین و قانون و گوں دل تہ منیت، او آہی و
 زندگی و کھنت، ملک و و نادار بہ بیت او پچھ رنج و مصیبت آہی و و ناداری و چنڈ نیت
 کھنت، حکومت، ملک و نظام و جوائیں رہ بنڈانی سرا پلاٹینگ و پتہ قانون و کھنت تاکہ
 ہر کس و حقان رکیتہ کھنت، او ماں ملک و پھیلیں امن و ایمنی و بہ بیت، ملک و ہر فرد و
 اے فرض این کہ حکومت پہ امن و ایمنی و ہاں قانون و کھنت۔ بایدانت کہ ہر کس آہی و
 حرمت و کھنت ہر شہری و ایدی فرض این کہ آن نہ دت قانون و۔ بہورینیت او نے تھی کس
 و الیشی و موکل بدنت، اگ کسے حکومت و قانوناں بہورینیت، تہ بایدیں کہ چشیں مٹوم و
 تانود و حوالہ کنگ و چہ چک و پد کنگ مہ بیت۔

سرکار و پوراچہ بستگیں بان و ماٹری قوم و میراث انتہ۔ ایشانی رکینگ او دیپانی
 راج و ہر مٹوم و سری فرض این، حکومت رعایا تہ ہاں و مال و حفاظت و ذمہ و اریں راج
 و انصاف و یک دی حکومت و فرض تہا شامل این۔ ہر کسے فرض این کہ آن حکومت و پوراچہ
 و آگیں و راہیں آسراتیاں چہ نف بزورنت، بے آسراتیاں گو پھچیا اگ حکومت و ہنیں پائے
 بندی جتہ گنت تہ آنہاں نگاہ و ارگ دی سک المی تین۔

پہ سیں و سواد و اگہاں باگ و پارک و بروت، تہ بایدیں کہ آنہاں، پچھ زمل مروت

باز براں گندگ لوتہ کہ بازیں برامندگ کہ پہ سیل و سواد و باگ و پارک و کدوان، تہ
حکمت و پلوا چہ مان باگ و پارک و کدوان نینگیں پھلان چننت، چشیں وخت و اے
خیال دارگ کرزیت، کہ اے دراہیں مئے جنڈے گال۔ او ایشانی حفاظت درکھینگ مئے
فرض تہا شامل این۔

ملک و تانودانی پائے بندی و گول اواری ہر برا مندگ و اے وی فرض این، کہ ملک
و بیرک و حرمت و بکنت ادا، پکچ چشیں کار و مر کنت۔ ہما ہی و چہ کہ بیرک و حرمت
و زل برسیت،

قومی جھنڈا خاصیں خاصین موقعہاں مک کنگ بیت۔ چھو کہ بیرک مک کنگ بہ
بیت، تہ ساڑی مردمانی فرض این کہ آن اوسی بیرک و احترام و شریپ و کھڑواں، سینا
بزان سیل جاہاں۔ چھو کہ فلم توام بیت، تہ اوسیں بیرک گوات دیگ بیت اوالیشی و
گر پھیچیا قومی صوت (قومی ترانہ) جنگ بیت۔ باید میں کہ چشیں رہد و سیل جاہ و سواد
کنوکیں دراہیں برامندگ بیرک او قومی صوت و تعظیم و کھڑواں او ہمد وخت و وان
اوشٹوک بنت، چھو کہ ترانہ خلاص بہ بیت۔

اوسی بیرک و وڑ و قومی ترانہ و تعظیم وی مئے فرض این، اگر ماں دگ و کس و گوشاں
قومی ترانہ و توار بہ کیفیت، تہ آہنی و لازین کہ ہمد او آتی پاواں واری، گپ و تران کھنگ
ان، تہ خاموش بہ بیت۔ چلیم یا سگریٹ کشک و بہ بیت، تہ دف و باری، غرض ایشیں
کہ ہر شہری و اے ایمان بودگ لوٹیت، کہ ان قوم و ملک و شان و شریپ او دیمپانی
و پہ ہر وڑ و قربانی دیگ و چہ چھک و پد نہ بیت۔

پرودہ او حیاء

انسان او انسانیت آپہ پرودہ او حیاء سک ضروری این۔
انسان و من پرودہ او حیاء مرہ بیت تہ آہنی و من او سہاد
و من، پکچ فرق پشت نہ کپیت، یک انسان ہماں صورت و من یک جو ایلیں شہری لیگ
بیت۔ چھو کہ آن بام حیاء و پرودہ و نگاہ واری۔ اسلام و مسلمانان حیاء او پرودہ و باز

تاکید کرتے، مرد و پردگ ہمیش انت کہ ان وتی جسم و ہمان بہر و باسک و پوج در مکتنت
 ہماہی و کہ تا نور مذہب او اخلاق اجازت نہ دنت، ہمے رنگ و حیا و تقاضہ ہمیش انت کہ
 پیشاب، ٹورا او غسل چشیں ہند و مکتنت، ہمدرا کہ انسان و نگاہ کپک و گمان بہ بیت، پوج
 بازار، دگ و سترک او گلی و سرافی ٹورا پیشاب کنگ و چہ پہر نی المی انت، بازیں مردم
 پیشاب و گڈ راہ روگ روگ و وٹ سپا شیننت، پشکا کہ آہنی و بدن پاک بہ
 بیت۔ پاکی و پہلگاری جو این چھی ٹیں۔ او اسلام و الیشی و باز تا کید کرتے، بلے تاکید و مطلب
 اے نہ انت کہ مردم یک چشیں کار مکتنت کہ آہنی و چہ وہی مردم لہجی بہ بیت ضرورت
 و پر بایدیں کہ مردم چشیں ابدیم و منہے و بروت کہ ہمدرا آہنی و کس دینتہ مکتنت۔

شرعیت و مردے و ناپگ و چہ گر، دان کھونڈ و ستر لیکتہ، او ضاعیفگالی در اپن
 جان و جون و! مرد و زرضن این کہ وتی نگاہ و حد و اندرا بدارتیت، او راہ زو و کیں پرائی
 زال و ضاعیفگاں نے سہولت پچارتیت اوتے وار، وار بگندیت۔ پچے کہ یکے تہ شرعیت
 و رو و اے گناہیں او وہی راہی زند و بود و لہاظ و وی اے یک مزین بد اخلاقی این
 اگر بیگا لگیں او پرائی ضاعیفگ و سرافا ناگاہ نگاہ بکپیت، نہ اسلام آہنی و معاف کنت
 بلے وہی وار گندگ و پہک گناہ لیکتہ، رنگ و کسے شرم و حجاب و گندگ دی
 جوان نیستیں بایدیں کہ انسان، الیشی و چہ و تا بہ پہر نی۔

اسلام و ضاعیفگان پہ پر و گ و حیائے خاص تاکید کرتے، پچھے کہ زال و مرد و بلے
 حجاب یک وہی و گوں، گند و نند او لونک و توار و چہ بازیں حرابی پیدا بنت۔ ماں دینا یہ
 چونکہ گنیشتریں سماجی او اخلاقی حرابی آنی ذمہ وار، زال و مرد بیت، پشکا اسلام و زال و
 ضاعیفگاں تاکید کرتے کہ وتی زیب و زینت و پرد مکتناں، اوتے سہت و سنگار و حالت و
 چہ لوگ و در بہا بیان۔

ضاعیفگانی لوڈ و بھیری چشیں بیگ نامنا سبیں ہماہی و چہ کہ مرد آہنی و پوا پہ گندگ
 و مجبور بیان۔ اسلام و ضاعیفگ و جنیں آدم و مزین راہ و دانتہ، مرد و جنین دو بین
 بر و براں، بلے جنیں آدم و اسلام و پرا چہ شون و انگیں سر سر جان چہ گوزگ و اجازت

نہ این، قرآن پاک، مروان، جنین آدمی ذہر دار لیکتہ۔ اسلام ایشی پھر نہ لوٹیت کہ
 جنین آدم، ماں لوگ، ایک بندی، ڈولا بند کنگ بہ بیت بلکن، اسلام، جنین آدم،
 نیت نقط ایشی کہ چھو کہ آن وتی گس و لوگ، ورا اور بکپان پہ ونا چا اور، تو کٹ پکنال
 تاکہ آہنی عزیز و زینت، سر مروالی نگاہ کپتہ مکت۔

اسلام، انسان، پر شرم و حیا، او پروگ، ہمان حد کہ مقرر کتہ گنت۔ اگہ انسان
 مہورت بگندیت تہ سہی حدانی اندرا زیند گوا زنیگ انسان، جندے فائد ومانت، ہر کس
 کہ اسلام، فرما تگیں حد چہ گوزنت آن بز ان کہ پہ ونا تہا ہی، و سامان و ت پیدا کنگا انت۔
 تو مانی زیند، وار، رجا ایس اخلاق سرا ایس، یک قوم فہم و زانت، لحاظ، سہرچی
 کہ دیا بروت اگہ آہنی، تہا جوا بین عادت ارکان او اخلاق نہ انت، تہ بزانت کہ ان
 تہا ہی و ہر بادی، پلواتا شانت۔

تغزیت بز ان دیم پھیدار غ!

انک و گری، وال ابد
 موت او زیند و سلسلہ

تائم ایس۔ یکے مریت او وہی پیدا بیت، تیا مت، و وال سہی سلسلہ سہے رنگ، کپتو
 جرنی او نیٹ روش، و قیامت تائم بی۔ ہر کس، و تکی عمل او کشفیں کارانی حساب و تی خدا،
 دگی کپیت۔ موت و پیدائش، و اے سلسلہ ہر کس، و دیا ایس۔ گڈہ دی اگہ کسے مریت
 تہ لوگ، ماتن کپیت، کسان، مزن ہر کہ گریہت، بلے گریو گریوگ، و من وی باز فرق
 ایس، کسے واہ و نار کنتا و توات کسگ شروع کنت۔ او کسے دل، و ارمانی بیت۔ گریہت
 و آستونکاں میسنت بلے شرف و پوج نہ گوٹیت۔ اسلام، ماتن کسگ سری ورو
 پیم، و ناپند کہ گڈہ دی شہ گریوگ، انسان، و منخ نہ کتی۔

ہر انسان، و روشے نہ روشے نیٹ باقی مرخی انت پشکا بایدیں کہ اگہ کسے مریت
 آہنی، دیم پھیدار غ، بز ان تغزیت، و بردت، خدا مرزی، و پنا تہ پڑھی او آہنی، و چک
 و عازیزاں پھیر و سلامتی او جبر و دعا لومٹی۔ اگہ بی سگی تہ مرد خے، عازیزانی ہر ورو،

دلہڈی ء بکنت -

اسلام ء دیم پھیدارغے برود و ہمان سرسوج کہ دانگنت ، ہمان چشیناں کہ آہاں
چہ زیادہ گوشتہ نویت - اسلام ء حکم اپن کہ تھپو کہ کسے مرگ و موت و حال معلوم بی نہ ہاں
وہرانا اللہ وانا الیہ راجعون ط بناں مہا پ خدا ہاں اونیت مارا و تی خدا و گورردنی

اپن ء گیشٹ

مرنگبانی نام بایدیں کہ جو امین لوز ء من یاد کبھی ، کھے اپن کہ آہنی ء من چھی ہون چھی
وہرانی نیستیں - حق اپن کہ انسان مردخانی مدام جو امین کاراں یاد لکان او آہنی و گنڈن
کار و کرداران شمشیری ، ماتنی لوگ ء روگ اودیم پھیدارغ المی اپن ، بلکن زیادہ مناسب
ایشنت کہ مردم جنازہ ناشن ء من دی شریک بی - نماز جنازہ آسن اگہ چھی ہر مردم دی
شریک ہاں گڈہ دی جنازہ ناشن و حتی ادانی بیت ، بلے اے گوشتش کنگ کرزیت
کہ گیش ء گیش مردم جنازہ ء من شریک ہاں - باز مردمانی یک مزینس فائدہ ایشیں کہ
جنازہ ء کوپک و یک ء من آسراتی بیت - ہر مردم اگہ کم ہاں اگورستان رپرل تہ باز تکلیف
بیت -

رسول خدا صلی اللہ علیہ وسلم ء فرمائینتہ کہ ہاں کسے و جنازہ ء من چہل نیکیں مڑ ہاں
اللہ تعالیٰ ہاں ہانی دعاء قبول کنت - رسول خدا صلی اللہ علیہ وسلم فرمائینتہ : ہاں کس کہ
جنازہ ء من شریک بیت اگورستان ء کر وک ء گڈ خدا مرزی و عازیراں گو سہر دی کنت
ایشی ہر مزائیں ثواب و -

اگر کسے جنازہ ناشن ء من شامل بیتہ مکت تہ بایدیں کہ ماتنی لوگ ء ہرورت
اوجنت نصیب و عازیراں دیم پھیداری ، دعانا تو ء گڈ باز مرزی اومناسیں لوزانی
تہا مرحوم و چپک و وارثاں گو سہر دی و پھیا آہاں صبر و ہدایت و نیت دیگ ہر بیت -
ہر کسے کہ عازیر فوت بیت ، باز ادمانی بیت - بایدیں کہ دیم پھیدارگ و دخت ء
مرفخے و رازداز نام گرغ موی ایشیا چر محوم ہر پماندگان دل گیش ملول بیت -
بایدیں کہ ہاں وقت کہ انسان مرگ و پتر ء نندی ، مردکے و وارثاں نی دگوش انگو آنگواد

اے ٹونک، آن ٹونک، پلو اگور کنا ٹینت۔ اے یاد دارگ کرزیت کہ پتر و سراج پتر او
 کند اینو جنیں ٹونک و مسخری جواں نہ ایں۔
 رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم و ارشاد ایں مدہا ہی و کہ یک مصیبت زوہ و دل پڑی
 دات تہ آنہیا وی ایشی و اجر دیگر بیت۔
 ہر کس و لوگ و کہ موت و ماتن لی۔ عازیزاں گو پھیسا ہمایا نی پے وی لے لائق
 کرزیت کہ آن ماتنی لوگ و بھاتیاں پے و ڈو دارگ دیم بد نیت، اے سنت ایں مگر
 اسلام سے روشاں گیش سوگ و سو نہ دارگ و موکل نہ دات۔

دخت

دخت یک بے بہائیں گنجے، ہماں ساعت کہ گو ستہ پھدا
 نیت، دنیا و ارہماں حال و من کہ بیان، بزاں ست و پتر
 بان یا تیز کام، وتی زیند و جہد و کوششت و من گوازیں یا کہ سستی او کاہلی و من
 دخت وتی متھر رہیں پتر و گوں گوزراناں روغیں او گوزرانا روت، ہماں مرم مدام کامیاب
 بنت ہماں کہ دخت لوگو کنت۔ او آن پہک ناکام و زہرمانت، ہماں کہ ایو کھا رے دلیل جہاں
 کہ وانی دخت ایں پھدا گنڈ جیت، و ہد چشیاں میز کلیت او دیاروت۔ او چھو انسان و سبھاں کنت
 تہ گو سنگیں دہا پے ارمانی بیت۔ بے ابید چہ او مانی و آہنی و کچی دست نیت، ہماں قوم و تمان
 کہ دخت، و قد و از رش و زانت۔ من دنیا و مدام کامیاب و ہماں دنت!

بایدیں کہ انسان، اے وساعت و مدام وتی دیجا داری او آہنی و سراج کار بند بہ بیت کہ ہر
 کارا پے یک دخت ایں او ہر دخت پے یک کارا ایں۔ سرحال انسان و فرضی ایں کہ پے دتا
 یک پے و گرام پٹھا بیت او ہر کار متھر رہیں دخت تہا ممکن بکنت، بایدیں کہ ہر کار وتی دخت
 سراجنگ بہ بیت ناہیں تہ انسان و دہم رسیت۔ و ہر سراج و درغ کھزیت، پتر و ہر سراج
 و سگ و پھاذا ایک بہ بی، لوگ و کار و نی بایدیں کہ دخت سراجنگ بہ بیت۔ پتر و دی
 دخت سراجی او ایب و اگر زکی وی وتی دخت و، ایشیا پے بایدیں کہ یک پے و گرام جوڑ
 گنگ بہ بیت،

بلے اسے یاد دارگ کھر زیت کہ چھو کہ وتی ہر کار وتی دخت سر اکنگ المالیگ بہ بیت ہے
 وڑا بایدیں کہ ویمیان دخت و خیال دی وارگ بہ بیت، تاکہ تعیانی و ہر اجایا مروت،
 یک انسان وتی دوست و عازرینہ و ملاقات و پے مروت یا کہ حاکم اے گلہ، اے ملام گندگ
 کر زیت کہ ٹونک بلا وجہ دران مہر بیت، مہر ٹونک کیس نورانی تہا گو شک بہ بی ادبی،
 در گٹی و دی خیال وار جی، اگہ کسے یک دعوت یا شادمانی میٹرو مچی و روگی بیت تہ دخت مہر
 مروت۔ نہ اکھر مہال روگ مناسب کہ دانی دخت گیتی و بیت ادنیے اکھر دیر و گوں کہ دعوت
 یا مچی خلاص، بیتہ بیت، ہزاں دخت و چہ ۵-۶ ملٹ پیش رو دگ و مہر شمشیت؟
 ریل گاڈی و گوروگی بیت یا کہ لبس و موٹل و گو بایدیں کہ انسان آہنہانی رو دآئے
 رہد اگاہ واری، سلمان و تلاء و گو بندی او پھیلہیں دخت سر ریل و سٹیشن یا لارکھ عاڈہ
 و مروت۔

او اے پیک زانت کہ ریل گاڈی مسافرانی و دارانہ کنت۔ ریل و من ہمان کس
 زفار بیتہ کنت، ہمانکہ دخت سر اسٹیشن و پھجیت۔ ہمان کہ دیر و روان آل مدام پشت
 کیاں، او آہنہاں دی ریل یا زواری و انتظار کنگی کپیت، خوب یاد دارت کہ
 دخت و زیادہ المیتں چھی تھی نیستیں۔

جوائیں پنت و شون

• پھونز و لنگور جنگ جوان نہ این،
 بایدیں کہ گوش و باکس و تیلی جنگ

و چہ دی پہرینز کنت۔

• ونا و چشیں چھی دی مکنت، ہماہری کہ لاپ و روگ و ترنس بہ بیت۔ مثلاً

سکہ او شیشن۔

• شہ دف و ناخونانی گرگ دی جمان نیستیں۔ ہنچو ماں کچہری و نہ دتاناں کھورت

اونے زوراک کلک مناسبیں۔ ہچاٹنے یا یا کہ پھونز، پاک کنگی بیت۔ بایدیں کہ

انسان ورا مروت کلانی دیانے پھونز پاک کنگ جوائیں ادنیے ہچانگ!

• وڑو، آرام اوتتلا، گو دوگ کرزیت۔ بایدیں کہ انسان وتی دیما چہ نان، زب
 ء بزوری انگو آنگو دست جنگ نامنا سبیں۔

• مزنیانی الماعت کنگ بہ بیت۔ آنہانی دیما چشیں ٹونک دی جوان نہ این بہای
 ء چہ کس ء سبکی بہ بیت۔

• مدام راست گوشت۔ اوروگ ء چہ تیت۔ گلا او چینی جنگ دی گندہیں

کارے۔

• وتی چھی اولو لیس ء مدام پاک و پکار بدارت۔

• وڑو درگ ء دخت ء چہ پ ء چہ پ چہ پ ء توار مکشت۔

• مدام مزفیں نانی عزت کنت اوکسا نیانی سراسفقت و مہربانی۔

• دخت ء لمحاظ کنت۔

• کس ء گوں نے چہ ٹوٹو ک کنت اونے زال دوشنام و تیت۔ جنگ و مرطہ

دی اشرفانی کار نہ این،

• چشیں ہند ء گوازی مکنت ہمو دا کہ دیماں زمل رسیت،

• گزن ء گیش درگ ء چہ پیرینہ المی انت،

• ماں ست و دیواناں مدام ہورگیں ہندانندت، چشیں جاگ ء ندگ ء چہ پیرینہ

المی این۔ ہمو داچہ انسانی ء کھڑو کنگ بہ بیت۔

• دوست، عازیناد ہمایہ ء گوں جو این سلوب جو این عارتے،

• ہمایہ ء چہ ک چھی و گیت یا کسے شمارا چھی عودات۔ و آہنی ء شکر و منت ء

بے خیال مکنت۔

• مانک ء موکل ء ابید پرائی چھی ء کے زورت اونے دست جننت۔

• وتی رہد ء مدام ء خیال ء داوت، رہد سردرگ، رہد سراوسپگ۔ وہد سرا

بہاذا آیک، وہد سرا پڑھک او وہد سرا لیب و گوازی ء مرہ شموشت!

• ریل و ٹکس کرگی بی تہ مدام قطار ء من بوشتت۔

- رہ گوزی ء وئی خیال ء وارت ۔
- وگ و سٹرک بی نور ٹیکہ ریل بسٹیشن پیریاں دیکھ کس نہیں چک اوفنا عینہ
- کھک کنت اوگڑہ سراں اے کہ دلم وئی تن ء کو پھجیا من ء وئی پاک و صاف

(اسلامیہ پبلسی کوئٹہ)